

YENİ EVRE VE LENİNİST PARTİ

Proletaryanın ayrı politik örgütlenmesi, bir sınıf olarak gelişmesi ve görevleri, toplumsal evrimin gelişme aşamaları ve sınıf mücadelesinin gelişmesiyle kopmaz bir ilişki içindedir. Eğer bu nesnel temel göz önünde bulundurulmazsa proletaryanın politik örgütlenmesi öznelci yaklaşımın ürünü olurdu. Bu ise bizi tasarımcılığa götürür. Proletaryanın politik örgütlenmesi ve görevleri nesnel durumla kopmaz bağı içinde ele alınmalı.

Proletarya, toplumsal evrimin derinesini, sınıf savaşımının verildiği somut koşulları örgütlenmede ve savaşımında verili nesnel bir durum olarak ele alır, ancak varolan nesnel duruma boyun eğmez. Proletaryanın tarihsel görevi olan kapitalizmi yıkmak, proletarya diktatörlüğüne geçmek ve sosyalizmi gerçekleştirmek daha 19. yüzyılım ortalarında ilan edilmiştir. Bu tarihsel görevlerin nasıl yerine getirileceği ise somut koşullara göre değerlendirilir. Toplumsal evrimin hangi aşamada olduğu, sınıf mücadelesinin genel durumu, kesin olarak bu noktalarda bakış alanı içinde tutulur.

Birinci Enternasyonal kurulduğunda dönemin tüm sosyalist eğilimlerini içinde topladı. Programatik hedefleri Marx tarafından kaleme alındığında, proletaryanın amacı dil bakımından esnek bir üslupla ifade edildi. Fakat içeriği komünistçe idi. Biçimin esnekliği, uluslararası işçi hareketindeki farklı eği-

limleri biraraya getirme gereğinden doğdu. Enternasyonal henüz hedeflerini doğrudan doğruya komünistçe ilan etmemişti. Hiç şüphesiz o dönem de gelecekti. Toplumsal evrim, sınıf savaşımın gelişimi, o yönde idi. Üçüncü Enternasyonal doğrudan komünist bir örgüt olarak doğdu. Üçüncü Enternasyonal (Komünist Enternasyonal) kuruluş ilkeleri olarak ve daha sonra da program, üslup ve içerik olarak komünistçe idi. Her iki enternasyonal arasında, görece barışçıl gelişme koşullarına göre kurulmuş İkinci Enternasyonal yer aldı. İşçi sınıfı içinde sosyalist çalışma ve parlamenter mücadele biçimiyle sınırlı kaldı. Parlamenter mücadele biçimi tek biçim olarak mutlaklaştırıldı. Ancak koşullar devrimcileşir devrimcileşmez İkinci Enternasyonal partilerinin yetersiz kaldığı, yeni koşullara ayak uyduramadığı ve eski biçimlerde ısrar ettiği iyice anlaşıldı. Halbuki yeni bir devrimci öz doğmuştu. Eski biçim yeni öze uygun düşmüyordu. Yeni öze uygun yeni biçimlerin zorunluluğu kendisini dayattı. İşte yeni devrimci özü ifade eden yeni tip proletarya partisi bu koşullarda doğdu.

20. yüzyıla girildiğinde, ekonomik ve toplumsal ilişkilerde yeni bir döneme girilmişti. Rekabetçi kapitalizm, en yüksek gelişme aşamasına, tekelci kapitalizme (emperyalizme) dönüştü. Tekelci kapitalizm, kapitalist gelişmede, ekonomik toplumsal yaşamda yeni ve yüksek bir gelişme demektir. Emperya-

lizm, kapitalizmin aynı zamanda asalak, çürüyen ve ölümcül gelişme aşamasıdır. Tekel rekabetten doğdu, ancak rekabeti ortadan kaldırmadı, onun yanında ve üstünde yer aldı. Bu yüzden bir dizi sürtüşme, çatışma ve savaşlara yol açtı. Proletaryanın sınıf savaşımı bu temel üzerinde daha bir yoğunluk kazandı.

Sermayenin büyümesi, merkezileşmesi, uluslararası teknelci birleşmelere gidilmesi tröstlerin, kartellerin ortaya çıkması, bankaların ekonomide belirleyici bir konuma gelmesi, yalnızca ekonomide bir iç içe geçmeyi değil, toplumsal üretimde yeni bir düzeyi de getirdi. Demek ki teknelci kapitalizm, üretimin toplumsal karakteriyle el koymanın özel niteliği arasındaki çelişkiyi en ileri noktaya götürür. Tekelci kapitalizmin bu niteliğiyle sosyalist devrimin öngünüdür. Komünist devrim zorunluluğu buradan ileri gelmektedir. Ekim Sosyalist Devrimiyle başlayan Proleter Devrimler Çağı bu temel üzerinde ortaya çıktı.

İkinci Enternasyonal partileri dağılma sürecine girerken; aynı dönemde yeni tip proletarya partisinin ortaya çıkması bir rastlantı değildir. Tamamen sınıf savaşımının içinde hareket ettiği koşullarla ilgilidir. Tekelci kapitalizmle birlikte, kapitalizmin tüm uzlaşmaz çelişkileri, karşıtlıkları keskinleşti ve ön plana çıktı. Bu maddi duruma bağlı olarak sınıf savaşımı da şiddetlendi ve yoğunluk kazandı. Yeni bir devrimler çağı, proletarya devrimleri çağı başlıyordu. Kapitalizmin gelişen yeni koşulları sermayenin büyümesini, güçlenmesini getiren koşullar, aynı zamanda kapitalizm son verecek olan devrimi hazırlayan koşullardı. Devrim koşullarının devrime çevrilmesi proletarya için yaşamsaldır. O, devrime ancak devrimi yapmaya yetenekli yeni tip bir parti ile hazırlanabilir. Bir devrimci sınıf partisinin koşulları vardı. Sınıf mücadelesinin görece barışçıl gelişme gösterdiği dönem sona ermişti. Bu, barışçıl dönemin yöntem ve biçimlerinde ısrar eden eski tip partilerin döneminin de

sona ermesi demektir. Devrimi yapmaya yetenekli bir parti, yeni tip proletarya partisi olan Leninist Parti idi. Leninist Parti'yi yaratan koşullar özel olarak Rusya'nın sınıf çelişkileri ve tüm iç çelişkileri olmakla birlikte, yeni tip partinin nesnel genel koşulları bütün dünyada ortaya çıkmıştı. Yeni tip partinin kısa sürede tüm ülkelerin devrimci proletaryası tarafından benimsenmesi dünyadaki maddi koşulların böyle bir parti için nasıl da uygun olduğunu gösteriyordu.

Bu yüzyıl boyunca uluslararası proletarya hareketi yeni tip parti önderliğinde büyük bir güç, dünyayı değiştirecek devrimci bir güç haline geldi. Komünizm, devrimci bir hareket olarak çağın en etkin ve en sürükleyici gücü oldu. Dünya proletaryası Leninist Parti önderliğinde eylemden eyleme koşturdu, kapitalizme büyük darbeler indirdi ve bir çok ülkede zafer kazandı. Onyılların devrimci pratiği yeni tip proletarya partisinin, proletaryanın kurtuluşunu sağlayacak yegane güç olduğunu her bakımdan ortaya koydu. En geniş proleter kitlelerin bilincine yerleşti.

Yeni tip proletarya partisinin bir yüzyılın geniş deneyimleriyle kanıtlanmış tüm devrimci özellikleri tarihin bu yeni evresinde de geçerlidir. Yalnızca geçerli olmakla kalmayıp önemi ve rolü daha da artmıştır. Tarihin bu yeni döneminde maddi koşullar kapitalizm tarafından sonuna değin geliştirilmiştir. Toplumsal üretim dünya genelinde komünizme geçiş için olgunlaşmıştır. Gelişmenin önünde engel olan kapitalizm, üretici güçleri elinden kaçırmıştır. Kapitalist biçim için çok büyük olan üretici güçler artık hiçbir şekilde tekrar bu biçim içine hapsedilemezler. Toplumsal üretici güçler ancak üreticiler tarafından ortaklaşa denetime alınabilirler. Varolan durumda kapitalizmin temel çelişkisi en ileri noktaya gelmiştir. Ulaşmaz sınıf çelişkileri ve karşıtlıkları tarihin en keskin biçimini almıştır. Bu temele bağlı olarak insanlık, tarihin en devrimci dönemine girmiştir. Devrimci sınıf partisinin varlık nedeni olan sınıf

savaşımının maddi durumunun gelişmesi yeni evrede çok ileri düzeyde olgunlaşmıştır. Zorunluluk çağından özgürlük çağına geçişin yaşandığı bu dönem, son derece devrimci olan bu geçiş süreci, yine son derece devrimci olan komünist partisi tarafından hedefine götürülebilir. Devrimci bir parti tarafından yönetilmeden, devrimci yöntemlere başvurulmadan devrimci dönüşüm çağı hedefine vurduramaz. Proletarya partisi devrimci bir güçtür. Ancak o, dünyayı değiştirme eylemine öncülük edebilir.

Burjuvazi, tarihte yok olmaya yüz tutmuş tüm sınıflar gibi giderek daha fazla çıplak zora başvuruyor. Bir farkla, eski toplumların kendilerini değiştiren koşullara uydurma yeteneği yoktu, son dönemlerinde şiddet tek yöntemleriydi. Yalnızca toplumların namlularına güvenleri vardı. Ama zamanı dolmuş bir toplumsal sistemin en güçlü topları bile, ayaklanmış halk karşısında kartondan yapılmış gibi ilk vuruşta yok olup gitti. Burjuvazi zorun yanında çeşitli uzlaşmalara, politik çevirme yöntemlerine de başvuruyor. Gelişen duruma ayak uydurma yeteneği var. Ancak proletarya devrimde kararlıca ısrar ettikçe tüm bu uzlaşma yolları da çöker; geriye kapitalist devlet terörü kalır. Kapitalizm şiddet eşliğinde dünyaya geldi. Tüm gelişmesi boyunca da şiddeti sürekli olarak kullandı, (Bu süreçte emekçilere ekonomik olarak boyun eğdirme esas olmakla birlikte) yıkılıp giderken de şiddete daha fazla sarılacaktır. Bu durum sınıf savaşımının tayin edici aşamasında çarpışmanın ne denli şiddetli geçeceğini gösterir. Proletaryaya bu tayin edici savaşta ancak devrimci marksist parti önderlik edebilir.

Toplumsal üretici güçlerin sermaye olma niteliklerine başkaldırması, sermayenin elinden kurtulması (kaçması) köklü bir değişimdir. Sistemi çözücü bir durumdur. Kapitalist sistemin yadsınmasının tüm olgularını içinde taşır. Bu süreçte her şey çok kesindir: Tamamen devrimci bir yöntemle -ve devrimci bir partiyle- üretici güçleri üretim i-

lişkilerinin (mülkiyet ilişkilerinin) engelleyiciliğinden, sınırlılığından kurtarmak, onları özgür (serbest) bırakmak. Burada reform partisinin hiçbir etkinliği, varlığı sözkonusu olamaz; tarihin akışına uygun tek etkinlik devrimci marksist partinin etkinliğidir.

Üretici güçleri ortak denetim altına almak, kendi öz toplumsal güçlerini kendine mal etmek için proletaryanın tüm enerjisinin ve tüm güçlerinin harekete geçirilmesi gerekiyor. Proletaryanın enerjisi nasıl açığa çıkarılabilir? Yalnızca ekonomik (sendikal) mücadeleyle proletaryanın enerjisinin harekete geçilemeyeceği açık. Burjuvaziyle proletarya arasındaki sınıf savaşımın tarihi göstermiştir ki, proletaryanın devrimci enerjisi ancak sermaye egemenliğine karşı politik mücadele içinde açığa çıkarılabilir. Proletaryanın burjuvaziden ayrı örgütlenmesi, yani komünist partisi, politik mücadelede amaca varmanın önkoşuludur. Proletaryanın evrensel karakterini ve enerjisini sonuna kadar açığa çıkaracak olan -kendisi de bu temele dayanan- proletaryanın devrimci sınıf partisidir.

Toplumun tüm yıkıcı, devrimci güçleri, parlamenter yolla değil, parlamento dışı yollarla, sokak eylemleriyle, barikatlarla, devrimci yöntemlerin kullanıldığı daha başka yollarla sermaye egemenliğine yükleniyorlar. Tüm bu devrimci mücadele yolları proletaryanın enerjisini en iyi biçimde açığa çıkaran ve harekete geçiren yollardır. Devrimci sınıf partisinden başka hangi güç, böylesine devrimci bir hareketi yönlendirebilir ve önderlik edebilir.

Yeni evrede gelişmeler sıçramalı biçimde ortaya çıkıyor. Emekçi kitleler çok kısa sürede uyanıyor; bilinçleniyor ve harekete geçiyor. Çok kısa süreye çok büyük olaylar ve onyılların gelişmesi sığıyor. Dünya yoğun devrimci bir dönemden geçiyor. Tüm bu nesnel durum ve devrimci gelişmeler proletaryanın devrimci sınıf partisinin yeni evrede görevlerinin ne olduğunu yeterince açıklıyor.

C. DAĞLI

İŞÇİ EMEKÇİ İTTİFAKININ TEMELLERİ

Proletarya tüm ezilenleri kurtarmadan kendini kurtaramaz. Başka bir biçimde söylersek, proletarya her bireyi kurtarmadan kendi kurtuluşunu gerçekleştiremez. Bu kurtarma işi, kapitalizmin baskısından kurtarmadır. Çünkü kapitalizm egemen üretim biçimidir. Eleştirilmesi ve ortadan kaldırılması gereken de egemen üretim biçimidir ve bu temeller üzerinde hareket eden burjuva toplumdur.

Devrim egemen olan sınıfa karşı yapılır. Devrimci sınıf ittifakı, egemen sınıfı devirmeyi hedeflemelidir. Devrilen sınıfın yerine devrimci sınıf ya da sınıflar gelir. Demek ki, proletaryanın, tüm ezilenlerle ittifakının koşulu kapitalist sınıfın egemenliğinin devrilmesidir.

Proletarya egemen kapitalist sınıfa karşı çıkmakla, tüm toplumun kendisiymiş gibi davranmış olur. Kendi istemlerini tüm toplumun istemleri olarak ilan eder. Ancak, istemlerinin kapitalist sınıf devrilmeden gerçekleşmeyeceğini bilir. Hedefine ulaşmak için toplumun tüm yıkıcı ve devrimci güçlerini egemen sınıfın üstüne yöneltir. Yıkıcı ve devrimci güçlerin ortak davranmasının nesnel temelleri var. Kapitalizm bu temelleri biraz daha güçlendirmekten başka bir şey yapamaz.

Proletarya tüm ezilenlerle, onları kapitalizmin baskısından kurtarmak için, ittifakı nasıl gerçekleştirecektir. Bu devrimci ittifak, tüm emekçi halkı ezen, sömüren ve baskı altında tutan kapitalist egemenliğin devrilmesi hedefinde gerçekleşebilir. Çünkü emekçi halkı baskı altında tutan sınıf, aynı kapitalist sınıftır. İşçilerle köylüleri sömüren aynı kapitalist sınıftır; sadece sömürünün biçimleri farklıdır. Kapitalist egemenliğin yıkılmasında, işçi sınıfının yanında yer almak köylülüğün yararınadır ve bunda yaşamsal çıkarı vardır. Proletarya kapitalist egemenliğe karşı çıkarak, proleter olmayan tüm emekçilerin desteğini kazanır. Fakat bir ittifakın sağlanması için bundan daha fazlası gerekir. Reformist ve oportünist çevrelere göre ittifak, sık sık yapılan çağrılarla yapılabilir. Çağrıda tüm emekçilerin istemlerine yer vermek de sorunu çözmez. Bugüne değin yapılmış olan tüm devrimlerin deneyimi, sınıflar ittifakının çağrılarla gerçekleşmediğini gösteriyor. Hangi çağrı geniş kitlelerin bir devrim için harekete geçmesini sağlayabilir ki.

Kapitalistler egemenliklerini sınıf baskısı yoluyla sürdür-

rürler. Sınıf baskısı aygıtı ise devlettir. Burjuva devlet, proletarya ve tüm emekçi halk üzerinde, burjuvaların baskı makinesidir. Proletaryanın ve genel olarak da halk kitlelerinin çıkarları burjuva devletle çelişki ve çatışma içindedir. Bu durumda, burjuva devletin yıkılmasının hedeflenmesi tüm halkın ittifakını ve harekete geçmesini sağlayabilir. Devlet denen bu baskı makinesinin yıkılmasında tüm emekçilerin yaşamsal çıkarı vardır. Bu baskı aygıtına karşı mücadeleden başka hiçbir yol, proletarya ile proleter olmayan emekçilerin ittifakını sağlayamaz. Burjuva devletin yıkılması, paramparça edilmesi tüm emekçilerin ortak hedefidir ve sadece bu hedef geniş halk kitlelerini birleştirebilir.

Proletarya kapitalistlerin egemenliğine, onların sınıf baskısına karşı çıkarak, pratikte sürekli mücadele vererek geniş halk kitlelerinin birliğini gerçekleştirebilir. Kapitalistlerin egemenliğine karşı savaştan ne halk kitlelerini harekete geçirebilir ne de onları yanına çekebilir. Kapitalist düzen ve burjuva egemenlik her türlü gelişmenin önünde engeldir. Toplumun kurtuluşu, gelişmesi ve ileri gitmesi bu egemenliğin yerle bir edilmesini gerektirir.

Şurası tartışılmaz bir gerçektir: Komünistlerin yoksul köylülük ve genel olarak köylülük içinde çalışması, kentlerde beyaz yakalılar arasında çalışması, onları devrime kazanmak için propaganda ve ajitasyon çalışması yapması vazgeçilmez bir görevdir. Burada sorun, bu propaganda ve ajitasyonun, günlük çalışmanın, kapitalistlerin egemenliğinin devrilmesi hedefine bağlanmasıdır. Bu egemenliğe son verecek, proletaryayı ve emekçi kitleleri iktidara götürecektir olan devrim mücadelesinin temel alınmasıdır. Devrimci durum doğmuşsa, devrim (iktidar) sorunu dışındaki sorunları başa almak devrime sırt çevirmekle aynı anlama gelir.

Kapitalistlerin egemenliğine kim son verebilir? Sınıfsal konumu nedeniyle yalnızca proletarya bu egemenliği yıkabilir. Ama, proletarya bu görevi yerine getirebilmek için tüm ezilenlerin desteğini almak, onları yanına çekmek zorundadır. Proleter olmayan tüm emekçilerin, kapitalist baskıdan kurtulmak için proletaryayı izlemeleri, onlar için bir zorunluluktur. Proletaryanın önderliğinde halk kitlelerinin birliği her bakımdan bir zorunluluktur. Emekçi halk kitleleri bu süreç içinde birbirleriyle sınıfsız kaynaşır.

Proleter sınıf kapitalist sınıfı yıkmaya yönelik yönelmez, iki sınıf arasındaki çatışma ideolojik, politik, askeri vb. tüm alanlarda çok sert biçimde sürüp gelmiştir. Bu savaşı, emekçi sınıf kesin bir zafer sağlayana değin de sürüp gidecektir. Köklü toplumsal dönüşümlerin, kıyasıya bir savaşı olmadan gerçekleştiremeyeceği kesin bir gerçektir. Sınıf savaşımını bilinçli olarak yürüten proletarya, kapitalist düzeni yıkacak ve sosyalist düzeni kuracak bir düzeye sahiptir, o gücü vardır. Sınıf savaşımının uzun bir dönemdir sürmesi ve şiddetli biçimler kazanması, bu gücün en ikna edici kanıtıdır.

Burjuva toplum ayakta kaldıkça, tüm toplum her noktasına kadar sınıf savaşımının alanı olacaktır. □

İKİ DÜNYA

Kapitalizmden sosyalizme geçiş çağının bu son ve belirleyici evresinde, sanki her şey kendi kalınını bulmak için acele ediyor. Bir yanda, daha düne kadar şen-şakrak servetin ve tatlı karların azdırdığı kibir dünyasına bir anda korkunun, tedirginliğin ve kıyamet senaryolarının acılı çılgınlıkları düşüyor; diğer yanda, sefaletin yıpratmış bedenlerden ümit, öfke ve dünyayı değiştirme coşkusuyla bezeli bir neseli türkü yükseliyor. Bir yanda, son altmış yıl dünyayı yöneten ABD egemenlerinin gözlerinde dört bir yandan gelen yıkımın şaşkınlığı ve acı okunurken; diğer yandan kardeş Küba'yı yakalamak için adımlarını sıkılaştıran ve attığı her adımda daha önce tatmadığı bir özgürlüğün tertemiz özlemine sarılan Venezuela halkının coşkusu. Bu iki ülke şahsında, çağımızın bütün özgünlükleri canlanıyor, karşı karşıya gelen iki dünyanın özeti okunabiliyor.

Geçen haftalarda yeni bir modadan söz etmiştik: ABD'nin çöküşüne dair fikirler sunmak. Görünen köy kılavuz istemeyince, herkes kılavuz kesildi. Düşüncelerini ancak moda klişelerle ve sağdan-soldan duyduklarıyla devşirenleri hesaba katmaya gerek yok. Fakat, kimi zaman, buldukları konum nedeniyle bu çöküşün gayet ne fotoğrafını çekebilenlerin düşüncelerine kulak vermekte yarar var. İşte onlardan biri, ABD'nin sayıştayı olarak değerlendirilen federal dairenin başkanı David Walker

Financial Times'a demec veren Walker; "Alarm vererek uyanış çağrısı yapıyorum. Sayıştay başkanı olarak uzun dönemli bakabilme ve başkalarının çekingen olabileceği konulara değinme yeteneğine sahibim" diyor. Haksız sayılmaz. Devletin bütün harcamalarını denetleyen bir kurumun 15 yıldır başkanı olarak kazandığı öngörü ve güvenle konuşuyor. ABD'nin son dönem yaşadıklarını, Roma İmparatorluğunun çöküş yıllarına benzeştirirken, çoğu bilinen gerekçelerini sıralıyor: Aşırı askeri güç kullanımı, sürekli artan bütçe açıkları, yabancı borç verenlere tamamen bağımlı hale gelip, emeklilerin nüfus

indeki oranlarının hızla artması, eğitim-sağlık-enerji-çevre ve göç sorunlarında sürdürülmesi imkansız hale gelen politikalar. Ve son olarak, daha önce pek az değinilen bir noktaya dikkat çekiyor:

"Refahımız fiziksel alt yapıya daha büyük yük bindiriyor. Karayollarından havayollarına, su ve kanalizasyon sistemine kadar herşeyi modernize etmek için milyarlarca dolar gerekecek"

Daha iki yıl önce yaşanan New Orleans'ı yutan sel felaketinin acı hatıraları henüz tazeyken, New York'un ortasında deprem etkisiyle patlayan yüzyıllık buhar boruları, ülkenin en yoğun trafik akışını sağlayan köprüünün bir anda yıkılması ve buna benzer bir dizi olay, inanılmaz boyutta servet birikimine sahip olan bu ülkenin artık yarattığı servetin altında kaldığına işaret ediyor.

Marksizm, bir yanda servet birikirken, öbür yanda sefaletin biriktiğini kanıtladığından bu yana, devrimci düşünce hep sefaletin olgularına dikkatini verdi. ABD'de çoğunluk kitlenin eğitim, sağlık ve güvenlik konusunda yaşadığı yoksunluğu ve çöküşü görmek, doğrusu fazla bir çaba gerektirmiyor. Ama, 14 trilyon dolar milli hasılası ile en yakın rakibine üç kat fark atan, en büyük 500 şirketin yarısına sahip olan ve bir kaç bankasıyla dünyanın finans akışına yön veren bir multi milyarderler ülkesinin, kendi yarattığı zenginliğin ağırlığı altında çöktüğünü görmek için, daha dikkatli bir çaba gerek. Sayıştay başkanı Walker, sistem adına alarm zilleri çalmak için, bu çabayı göstermiş anlaşılır.

Onlarca yıl öncesinin nüfus ve refah düzeyine göre inşa edilen yollar, köprüler, havayolları, su ve kanalizasyon altyapısı, şimdilerde, tam da yoğunlaşan servetin etkisiyle yıkıma uğruyor. Sürekli yükselen gökdelenlere doluşan ya da geniş malikaneleri mesken tutan servet sahipleri, normal ABD vatandaşının elli kat-yüz kat fazlası su ve enerji tüketiyor, tank gibi ağır araçlarıyla trafiği dolduruyorlar. Alt yapı bu ağırlığı kaldırmıyor ve çöküyor; üstelik ilginç bir zamanlamayla... ABD'nin dünyadaki hegemonyası

nın yokolduğu, Irak'taki direniş karşısında askeri yenilginin açığa çıktığı, Rusya'ya ait ağır bombardıman uçaklarının en güvenli sanılan ABD üslerinin yakınında tehditkar uçuşlar gerçekleştirdiği bir zamanda... Ama, bu bir tesadüf değil. Tarih, dünyanın en zengin ülkesine, tesadüflerle örülü bir kader sunmuyor. Yaşanan her şey, kapitalist dünyanın her yönden çöküşünün ve yeni bir topluma doğru gidişinin, tesadüfi olmayan, tersine, öngörülebilir gelişimiyle uygunluk gösteriyor.

Servetin Körleştirici Etkisi

Sefaletin kendisi, başlıbaşına bir yıkımdır, borsaların yüksekliğine aldırılmaz: toplumun emekçi kesimlerinin bezginlik, açlık, ahlaki ve düşünsel yozlaşmasıyla kendini gösteren bir yıkım. Fakat, öte yandan, servetin kendisi de, yığılıp yoğunlaştıkça, kendi yıkımının koşullarını hazırlar. Muazzam servet birikimiyle ABD, başlı başına bu serveti koruma ve büyütme çabaları içinde kör bir yıkımı yaşıyor.

New Orleans'ın sel felaketine uğrayacağı çok önceden biliniyordu, onlarca insanın ölümüne yol açan köprüye dair bir çok uyarıcı rapor kaleme alınmıştı. Ama ABD egemen sınıfı, kendi servet birikimini koruma işiyle öylesine meşguldü ki, bu uyarıların hiç birine kulak asamazdı. Muhtemelen, sayıştay başkanı Walker'ın çaldığı alarm zillerini de duymayacaklar.

Nasıl duysunlar? ABD'nin muazzam servetinin sahipleri, ancak dünya hegemonyasını yeniden ele geçirip sağlamlaştırarak, bu serveti koruyabilirler. Onların serveti, binlerce yoldan, dünya hegemonyası kanalları üzerinden akıp ABD'de birikiyor. Irak ve Afganistan savaşlarına harcanan 1.4 trilyon doları hatırlatan gazetecilere Condelliza Rice; "bu harcamaya değer bi iş" derken, aslında bu sıkı ilişkiyi ifade ediyordu. Bu durumda ABD açısından, içeride devlet harcamalarında büyük kısıntılara gidilirken, dışarıda savaş yaymak için daha fazla borçlanmak dışında bir seçenek kalmamıştır. Sayıştay Walker; "savaşlara son verelim, içeride bizi bekleyen altyapı ihtiyaçlarına, sağlığa, eğitime milyarlarca dolar harcamalım" derken, suya yazıyor, başka bir şey değil.

Bu döngü durdurulamaz. Muazzam serveti koruyabilmek için daha yaygın savaşlar, daha büyük borçlar ve bütçe açıkları ve ardi ardına yıkılan köprüler, sularda kaybolan kentler ve patlayan kanalizasyonlar görülecek. Finans-kapitalin, ona sahip olanları a-mansızca ele geçirip kendine uymaya zorladığı birikim kuralları, ABD'ye hem dışarda hem de içeride somut olarak görülebilen bir

çöküşten başka bir gelecek bırakmıyor.

Umut Dolu Bir Başka Dünya

Dünyanın en zengin ülkesi, işte böyle dev adımlarla çöküp kaderine teslim olurken; diğer yanda, bir zamanlar Latin Amerika'nın en yüksek yoksulluk oranına sahip ülkesi Venezuela, adım adım emeğin kurtuluşuna doğru ilerliyor.

Ülkenin bütün emek güçlerini Birleşik Sosyalist Parti çatısında toparlayarak çok önemli bir adım atan Chavez, şimdi bu politik kazanımı daha ileri taşıyacak bir anayasayı meclise sundu. Chavez, sosyalist bir ülke kurma hedefini açıkça ve yüksek sesle dile getiren bu anayasayı, şu temeller üzerine kuruyor: Hükümete kamulaştırmaları hızlandıracak özel yetkiler; Merkez Bankası'nın üzerinde tam bir kontrol; güç dengelerinin yoksullar lehine mutlak değişimi ve günlük çalışma zamanının altı saatle sınırlandırılması. Kuşkusuz bu önlemler, tek ya da bütün olarak sosyalizm değil, fakat, sosyalizme doğru atılmış güçlü adımlardır.

Yeni evre, işte böyle, güç dengelerinin dinamiklerini karşı kutuplara savuruyor. Bilinen bir şey ki Chavez, sosyalizm hedefiyle yola çıkmamıştı. Uzunca bir süre "3. yol" arayışlarıyla oyalandı. Fakat; emperyalist-ka-

pitalist saldırganlık karşısında korunabilmek için yoksul kitlelere dayandıkça, daha önceki 3. yol arayışlarından vazgeçti ve sosyalizm hedefini daha gur, daha bir iddialı dile getirmeye başladı.

Chavez,, belki daha yavaş adımlarla, Fidel'in geçtiği değişimden geçiyor. İktidarını sağlamlaştırdıkça, burjuva mülkiyete karşı adımlar atıyor. Şimdilik, atılan bu adımların ne derece yeterli olduğu, burjuva sınıfın elindeki ekonomik iktidarı yavaş yavaş almanın tehlikelerini tartışmayı bir kenara bırakıyoruz. Önemli olan şudur ki, Chavez bu ileri adımları, milyonlarca yoksulun yaşamında önemli değişimler gerçekleştirerek ve bu milyonlara dayanarak atıyor. Bundan sekiz yıl önce, 26 milyonluk Venezuela'da sadece 335 bin emekli bulunuyordu. Şimdi bu sayı 1.74 milyona ulaştı. Daha henüz sosyalizm için belirleyici olarak nitelendirilebilecek bir adım atılmadı fakat, Chavez iktidarı, çalışma zamanını 6 saate indirerek, emeklilerin sayısını beş katına çıkartarak, üretici güçlerin gelişim düzeyinin, sosyalizm altından milyonlarca emekçiye neler vaadedeceğine dair anlamlı bir işaret verdi. Üstelik bu atılım, sadece Venezuela'ya kapsamıyor. Chavez, burjuva mülkiyetin pek azına el koyduğu halde, varolanla bile, Latin Amerika kıtası çapında bir dayanışmayı destekleyebiliyor. Bir za-

manların yoksul Venezuela'sı, Latin kıtasının yüz milyonlarca emekçisini, farklı bağlarla dayanışma çatısı altında toplayarak güç ve umut yaratıyor.

İşte, bir yanda, dünyanın en zengin ve muazzam servet birikimine sahip ülkesinin, ABD'nin çöken altyapısı, ekonomisi ve siyasi hegemonyasıyla içine girdiği çözülme süreci, diğer yanda, oldukça kıt sayılabilecek kaynaklarını, milyonlarca yoksulun öfkesi, umutlu ve devrimci enerjisiyle kaynaştırıp kıta çapında etkin olan yoksul bir devletin, Venezuela'nın yükselişi. Bir yanda, her adımıyla çöküşün bataklığına saplanarak çözülen bir sistem, diğer yanda gerçek kurtuluşun mümkün olduğunu, gerçek özgürlüğü sağlayan koşulların çoktan oluştuğunu gördükçe, daha iddialı adımlar atan yoksul kitleler.

Çok değil, bir kaç yıl önce, Yeni Evre'yi bütün yönleriyle kavramak, canlı sezgi ve teorik algının dar patika yollarından geçiyordu. Şimdi o düşünce, öylesine ete kemiğe bürünmüş halde karşımıza çıkıyor ki, peşi sıra sadece o dar patikadan geçebilenleri değil, çok daha geniş yığınları sürükleyebilir. Teorik düşüncenin yaşamın canlı ve zengin deryasında somutlanması, herhalde tarihin hiç bir döneminde bu denli hızlı olmamıştır. Yaşam, teorik kavrayışı yakalayacak kadar hızlıysa, onu hangi servet gücü durdurabilir?□

ZİNDANDA YATARKEN BİLE ASLA YALNIZ KALMAMAK

Genç Emekçiler Birliği Derneği olarak işçilerin, emekçilerin ve ezilen halkların sosyalizm yolunda mücadelelerine ses katıyoruz. Bu uğurda sürdürdüğümüz mücadele işçi ve emekçilere bilinç ve kapitalist sisteme ise korku saçıyor. Bundan kaynaklı yaptığımız pratik eylemlerde engellemelerle karşılaşyoruz. Bu engellemelerden biri de geçtiğimiz aylarda Ölüm Orucu savaçısı Aysun Bozdoğan'ın ölümsüzleşmesinin yıl dönümünde yapılan mezar anmasında gözaltı ve daha sonrası 6 kişinin tutuklanmasıdır. GEB-DER başkanı ve çalışanlarının yanı sıra Adana Ayışığı Ekin Sanat Merkezi çalışanları da tutuklanmıştır.

GEB-DER olarak bu tutuklamaların bizleri yolumuzdan alıkoyamayacağını dosta düşmana göstermek için ve tüm devrimci tutsakların yanında olduğumuzu bir kez daha vurgulamak için 5 Ağustos 2007 Pazar günü saat:16:00'da "ZİNDANDA YATARKEN BİLE ASLA YALNIZ KALMAMAK" adlı bir etkinlik yaptık.

Ayışığı Sanat Merkezi'nin salonunda yaptığımız etkinlik saygı duruşu ile başladı. Ve ardından işçi arkadaşımız GEB adına bir konuşma yaptı. Konuşmasında "yaptığımız çalışmalarımız elbette ki sermaye sınıfının çıkarlarına ters düştüğü, hatta egemenliklerini tehlikeye soktuğu için burjuvazinin polisi ve diğer koruyucuları tarafından önümüze çeşitli engeller çıkarılmaktadır... İnsanca yaşanabilecek, eşit, özgür ve mutlu bir dünya kurmak amacıyla çıktığımız yolda tutuklamalar gibi engellerle daha bir çok kez karşılaşacağımızı biliyor ve bu engellerin bizleri yolumuzdan alıkoyamayacağını bir kez daha haykırıyoruz" dedi.

Ardından şiir grubu devrimci tutsakları teatral bir şekilde anlata-

rak bir şiir dinletisi sundular. Şiir grubunun dinletisinden sonra Grup Denize Ezgi sahneyi aldı. Denize Ezginin söylediği zindanları anlatan ezgiler beğeni kazandı. Etkinliğimiz söyleşi ile devam etti. Söyleşide zindan sorunu ve devrimci tutsakların yanı sıra, Ölüm Orucu ve 19 Aralık Katliamı da anlatıldı. Zindanlar yıkılıp devrimci tutsaklar özgürleşinceye kadar bu baskı aracının hep var olacağı vurgulandı. Etkinliğimizle işçi sınıfı ve emekçilerin öncülerini bir kez daha selamladık.

**BASKILAR TUTUKLAMALAR BİZLERİ YILDIRAMAZ
DEVRİMCİ TUTSAKLAR ONURUMUZDUR**

ANTEP GENÇ EMEKÇİLER BİRLİĞİ

LENİNİST PARTİ 18. SAVAŞ YILINDA

**İşçi sınıfı, Emekçiler, Yoksul Kürt Halkı
Halklarımızın Fedakar, Özverili Evlatları;**

Atak, Enerjik, Militan, Kadın-Erkek Savaşçı Gençliği

1 Eylül 1990'da kurulan Leninist Parti, 18. Savaş Yılında Sizlere sesleniyor!

21. yüzyıl emperyalist-kapitalist sistemin çöküş sosyalizmin yükseliş yüzyılı olacak. Bu durum artık bir teorik belirleme olmaktan çıkmış somut, yaşanan bir gerçeklik halini almıştır.

Küresel düzeyde emperyalist-kapitalist sisteme duyulan öfke, isyan ve ayaklanmalar bunun en somut göstergesidir. Dünya üzerinde sınıf savaşımının en yüksek biçimi olan bir küresel iç savaş yaşanıyor. Bu koşullarda halkların yüreğinde ve bilincinde yaşattığı komünist ve devrimci önderleri yeniden ve daha yüksek bir saygıyla anması, bilimsel sosyalizme duyulan özlemi gösteriyor.

İşçi Sınıfımız, Emekçi Halklarımız,

Emperyalist-kapitalist sistemin yapısal bunalımı bütün yerküreyi savaş alanına çevirdi. İnsanlık ve doğa yıkıma uğratılıyor. İnsanlığın geleceği tehdit altında! Ya bu savaşı kazanacak ya da yokoluşla karşı karşıya kalacak.

Küba, Venezuela başta olmak üzere Latinlerden esen sosyalizm rüzgarı emperyalist-kapitalist sistem için bir tsunami olurken, dünya halkları için taze bir soluk oluyor. Koşullar, enternasyonalist proletaryanın birlik, dayanışma içerisinde, mücadele ile küresel iç savaşı kazanması ve sınıfsız, sömürsüz, savaşırsız, sınırsız ve özgür bir dünyayı kurması için her zamankinden daha uygundur; çünkü artık bir yerde başlayan devrim orada durmayacak ve sıçramalı bir şekilde ard arda dünyanın her tarafına yayılacaktır. Kapitalizmin yeni evresinde, kapitalizmin sıçramalı çöküşü ve sosyalizmin sıçramalı yükselişi, kaçınılmaz bir hal almıştır. Dünya proletaryasının enternasyonalist örgütlenmesi bu süreci hızlandıracaktır.

İşçi Sınıfı Emekçi Halklarımız,

Proletaryanın devrimci sınıf partisinin kuruluş günü olan 1 Eylül tüm dünyada "Dünya Barış Günü" olarak kutlanıyor. 6 milyar nüfuslu dünyanın 1.5 milyarı işsizken, 1.5 milyar insan günde 1 dolarla açlık sınırında yaşıyor...

Her yıl 800 bin insan açlıktan ölürken, dünyadaki tüm

güzelliklerin yaratıcısı ve üreticisi emekçiler açlık ve sefalet içinde yaşıyor "barış"tan bahsediyorlar.

Dünya gelirin %80'ini yutan bir elin parmağı kadar tek dünya talan ediyor, yakıp yıkıyor "barış"tan bahsediyorlar. Bill Gatesler, Soroslar, Koçlar, Sabancılar, onların devletleri orduları, polisleri dünyayı kan gölüne çevirirken "barış"tan bahsediyorlar.

Leninist Parti ise diyor ki, gerçekten barış istiyor musunuz. O halde derhal sınıfsal ve ulusal ayrıcalıklara, ezilmişliklere sömürüye son vermeliyiz. Açlık, yoksulluk işçi sınıfı ve emekçiler için bir kader değil. Tekellerin elindeki tüm mal varlığına el konulduğunda, bankalar, büyük topraklar kamulaştırıldığında, tüm üretim araçlarının mülkiyeti işçi sınıfı ve emekçilerin eline geçtiğinde ortada ne aç kalacak ne yoksul ne de kara kara yarınını düşünen.

Gerçekten barış istiyor musunuz? O halde konut sorununu kökten çözmeliyiz. İnsanlarımızı maaşlarının %3'ü-5'i oranında kira karşılığında çağdaş, insana yakışır koşullarda oturtmalıyız. Sağlığı, ulaşımı, eğitimi ücretsiz hale getirmeliyiz. İşçi sınıfının, emekçilerin sendikası siyasal özgürlüklerini sağlamalıyız.

Gerçekten barış istiyor musunuz? O halde ayrılık bağımsız devlet kurma hakkı da dahil Kürt ulusuna kendi kaderini tayin hakkı tanıyalım. "Başka bir ulusu ezen bir ulus asla özgür olamaz" ilkesinden hareket edelim.

Gerçekten barış istiyor musunuz? O halde zindanları yıkalım, politik tutsakları özgürleştirelim.

Bütün bunlar, bir devrim olmadan olmayacaktır. O halde birleşik devrim için birleşik mücadeleyi örgütleyelim. Demokratik Halk Devrimi ve Halk İktidarı için mücadeleyi yükseltelim... Devrim olmadan, sınıfsız, sömürsüz bir dünya kurulmadan "Barış" boş bir sözden başka bir şey değildir.

İşçiler, Emekçiler, Yoksul Kürt Halkı,

Gerçekten barış istiyor musunuz? O halde 18. savaş yılına giren Leninist Parti'de örgütlenin, onun çağrılarına uyun. 18. Savaş Yılında Leninist Parti sizlere sesleniyor ve diyor ki, "Devrim Biziz Biz Devrimiz"

Kazanacağız.

**FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR
HER ŞEY EMEĞİN OLACAK**

AKDENİZ SELÇUK İŞÇİSİ YALNIZ DEĞİLDİR!

İşçi sınıfını iliklerine kadar sömürerek zenginliklerine zenginlik katanlar işçi sınıfının en ufak bir ekonomik talebine dahi göz yumamıyorlar. İzmir’de bulunan Akdeniz Selçuk Ambar işçileri de ekonomik ve sosyal belli haklardan faydalanmak için sendikaya üye olunca, patronun işten çıkarmasıyla ve polislerin saldırısıyla yüzyüze kaldılar. Bunun üzerine işten çıkarılan işçiler, Tümtis Sendikasına üye diğer işçilerle birlikte direnişe geçtiler.

Akdeniz Selçuk işçilerinin Tümtis Sendikasına üye oldukları için işten çıkarılmaları karşısında patronla görüşmeye gelen sendikacılar patron ve adamları tarafından tehdit ediliyor ve görüşme yapılamıyor. Patron ayrıca işçileri telefonla arayarak “sendikadan istifa edin ya da sonu kötü olacak” diyerek işçileri de tehdit etti. Tüm bunların üzerine işten çıkarılan işçiler ve diğer ambar işçilerinin de desteğiyle işyerinin önünde direnişe geçtiler.

İşçilerin işyeri önünde direnişe geçmesiyle birlikte işyerinin etrafına onlarca sivil ve çevik kuvvet polisi tarafından adeta etten duvar örüldü. Direnişi kırmak isteyen patron, taşeron işçi getiriyor ve ülkü ocaklarından getirdiği işçi düşmanı faşistleri işçilerin üzerine saldırtarak işçileri yıldırma çalışıyor. Ancak işçiler, üzerlerine saldıran faşistlere gerekli cevabı verdi. Saldırıda Hüseyin adlı bir işçi kafasından hafif yaralanırken, faşistlerden de birçoğu yaralandı.

İşçiler sendikalı olarak işe dönmek için verdikleri mücadelenin kırılmaması için taşeron işçilerin çalışmasını engelliyor. İşyerine kamyon giriş çıkışını engellemeye çalışıyorlar. Bu sırada sık sık polisin müdahalesiyle karşılaşılıyorlar. 9 Ağustos akşamı Tümtis şube başkanı ve bir üye, polisin “ifadelerini alıp bırakacağız” deyip bırakmaması üzerine, işçiler topluca karakola arkadaşlarını almaya gittiler. 10 Ağustos günü ise patronun işçilerin direnişini kırmak için getirdiği taşeron işçileri engellemeye çalışan işçilerden 11’i, polisin azgınca saldırısı sonucu gözaltına alındı. Karakola gözaltındaki arkadaşlarının durumunu öğrenmek için giden Tümtis Genel Sekreteri, Şube Başkanı ve dört işçi de yine onlarca polisin coplu biber gazlı saldırısına uğrayarak gözaltına alındı. Bu sırada hızını alamayan polis, mahalle halkından insanları da gözaltına aldı. Göz altına alınan işçiler 3 gün gözaltında tutulduktan sonra çıkarıldıkları mahkemede serbest bırakıldılar. Yaşanan tüm saldırıları protesto etmek ve işten çıkarılan işçilerin sendikalı olarak işe geri dönmeleri için 20 Ağustos saat 13.00’te Tümtis tarafından işyeri önünde bir basın açıklaması gerçekleştirildi. Bizler de Mücadele Birliği Platformu olarak basın açıklamasına destek verdik. Basın açıklamasında “İşçiye Kalkan Eller Kırılır”, “Baskılar Bizi Yıldırılmaz”, “Ya Sendika Girecek Ya Kepenkler İnecek” sloganları atıldı.

Ayrıca yaşanan süreci sendikaya üye olduğu için patron tarafından işten çıkarılan Aydın, bizlere şöyle anlattı: “İşyerinden

arkadaşlarla daha iyi yaşam koşullarına sahip olmak için sendikaya üye olmaya karar verdik. Cumartesi (11 Ağustos) günü bir kahvede bir araya gelerek konuştuk. Ayrıldıktan 1 saat sonra patronun haberi olmuş. Pazartesi sabah, sendikadan arkadaşlarla buluşup üye olduk. Ondan sonra işyerine döndük. Patron, sendikaya üye olduğumuz için bizi işten çıkardı. Durumu sendikadaki arkadaşlara bildirdik, sendikadan arkadaşlar patronla konuşmak için girişimde bulundular. Patron ve yakınlarının sözlü saldırısına uğradılar, sopalarla arkadaşlarımızı tehdit ettiler. Ondan sonra direnişimiz başladı. Salı günü 11:20 sıralarında patronun bana para teklifleri oldu. “Sendikayı ve arkadaşlarını satarsan seninle anlaşabiliriz” dediler. Para teklifinde bulundular. Ben bu teklifleri reddettim ve işyerinin önünde ekmek kavgamıza devam ettim. Patron direnişimizi kırmak için taşeron işçi getirdi.

Bir araç çıkışı engellemeye çalışırken polisin müdahalesiyle karşılaştık birçok arkadaşımız gözaltına alındı, iki arkadaşımız polisin saldırısı sonucu hastanelik oldu. Direniş devam ediyor. Kazanana, zaferle devam edecek”.

İşyeri önünde direnen işçi arkadaşlara, Mücadele Birliği Platformu olarak, bizler de yanlarında bulunarak destek veriyoruz

16 Ağustos’ta Grup Sıra Neferi de işçilere bir müzik dinletisi sundu. Müzik dinletisi söylenen marşlar ve çekilen halaylarla son buldu. İşçiler sendikalı çalışma koşulları kabul edilene kadar mücadele edeceklerini yineliyorlar, bizler de Mücadele Birliği Platformu olarak işçi arkadaşlarımızın mücadelesinde sonuna kadar yanlarında olacağız.

İZMİR MÜCADELE BİRLİĞİ PLATFORMU

AYIŞIĞI VE EKİN SANAT MERKEZLERİ

4. KONFERANSI YAPILDI

Taksim Ayışığı Sanat Merkezi'nde yine yeni bir konuda bir aradaydık. Antep Ayışığı Ekin Sanat Merkezi, İkitelli Ayışığı Ekin Sanat Derneği, Sarıgazi Ayışığı Ekin Sanat Derneği, Gazi Ayışığı Ekin Sanat Merkezi, Adana Ayışığı Ekin Sanat Merkezi, İzmir Ayışığı Ekin Sanat Merkezi çalışanları olarak geçtiğimiz bir yılı değerlendirmek ve gelecek programımızı belirlemek üzere dört günlük programımızı tam anlamıyla dolu dolu geçirdik. Bu konferansımızın konusu bildiğiniz gibi "Sosyalizm Projesi"ydi. Şubat ayında bir ara konferans yaparak sosyalizm deneyimlerini incelemiştik. Bu konferansımızın ilk gününde faaliyet raporlarımızı değerlendirdik. İkinci günün yarısında faaliyet raporlarını bitirip projemize başladık. Tartışmaların ilk günden başladığı konunun tüm aralarda da hararetle tartışmalara yol açmasını da hesaba katarsak 9.00'dan 22.00'a kadar süren programlar sonrasında nasıl olup da enerjimizin kaldığına şaşmamak elde değildi. Gecenin geç saatlerine kadar süren türküler, söyleşiler, dost kahkahalar sadece katılımcıları değil konukla-

rımızı da içine aldı.

Giriş tartışmamız ortak kaygıda birleşiyordu. Konuyu hazırlamaya başlarken de aynı soruları sorduk. Ancak bu tür projelerde konuyu daha da büyütmenin onu imkansız hale getireceğini düşünerek yola koyulduk. Amacımız soluğunu çok yakınımızda hissettiğimiz sosyalizmi ete kemiğe büründürmektir. Bugün mücadelesini verdiğimiz insana yaraşır bir sistemin olanaklılığını ortaya koymaktı. Aynı zamanda bu proje bize bugünü derinlemesine inceleme fırsatı da verdi. Reformlarla bir şeyler yapmaya kalkmanın sakatlığını daha net anladık. Başlama konuşmasında temelde ekonomik bir kurgunun olmayışı, dolayısıyla bir iç savaş sonrası ortaya çıkacak yıkımların çapını bilemiyor oluşumuz yeniden değerlendirildi.

Tüm emekçilerin yaşamında somut iyileştirmeler yapmak için yola çıktık.

Konular daha başlar başlamaz bütün eller söz almak üzere havaya kalktı. Soruların yorumların ardı arkası gelmiyordu. Herkesin sadece kendi konusunda değil aslında bir şekilde

hepsi birbirine bağlı olduğu için de diğer konularda da düşünmüş olduğu açıktı.

Kentlerin sokaklarında dolaştık, Yer altı şebekelerini inceledik. Kırsal alanlara kuracağımız yerleşimlere sosyal tesisler inşa ettik. Bilimsel gelişmelerin ışığında gelecekte nasıl bir teknoloji istediğimizi tartıştık. Doğayla uyumlu enerji kaynaklarımızı değerlendirdik, hızlı ve ekonomik ulaşım için yollar döşedik. Sosyalist kültürü yaygınlaştırmanın yöntemlerini aradık. Sanat alanını yeniden örgütledik.

Tam da bu sırada bir öykü süzülüp geldi konferansımıza. Devrim'in ilk günlerinden bir coşku... Geçmişte yaşamış devrimci sanatçıları da konferansımıza konuk eden bir rüzgar esti yüreklerimizden bilinçlerimizize...

Bu kısa gerçek rüyadan sonra güneşe uyandık. Nasıl eğleneceğiz, Çevre sorunlarıyla dolayısıyla küresel ısınma gibi yakıcı sorunlarımızla nasıl mücadele edeceğiz? Gelecek nesilleri nasıl eğitecek, kadınlarımıza borcumuz olan dört bin yılı nasıl ödeyeceğiz? Gençlerin önündeki yolu nasıl açacağız? Sağlık sistemimizi nasıl oluşturacağız? Bu günkü sokak çocuklarının ve dışlanmış kesimlerin yaşadıkları daha çok da manevi zararları nasıl telafi edeceğiz?

Sorularımıza yanıt ararken her zaman olduğu gibi nöbetçi arkadaşlarımızın hazırladıklarının etrafında herşeye sosyalizm projesinin bir parçasıymış gibi baktığımızı farkettilik. Taksim Ayışığı Sanat Merkezi'nde sosyalizmin yaşadığını hissettik. Son değerlendirmede bir Ayışığı emekçisinin dediği gibi, "Şimdi sosyalizm için daha çok çalışmak istiyorum."

Son gün geldiğinde yorgunluktan mıdır yoksa ayrılma gününün burukluğunu hepimizi bir hüznü kapladı. Sanki gerçekten başlangıçta söylediğimiz gibi devrim hükümetini kur-

muş, sosyalizmin inşasına girişmiş ve tekrar bugüne dönmüş gibi...

Şair dostumuz Ruhan Mavruk da yanımızdaydı. Yüreğiyle bilincini dillendirerek bize hem yol gösterdi hem de Sosyalizmin yeni insanını gözlerimizin önüne tüm canlılığıyla serdi. Her sözünü şair yüreğinden, devrimci bilincinden damıtarak konferansımıza umut kattı.

Değerlendirme ve gelecek konferansın önerilen konuları arasından seçim yapma zamanına geldiğimizde hem bu konferansın zihinlerde bıraktığı izlerden hem de gelecek konuların şimdiden yarattığı tartışmalardan olacak yeniden canlandık. Konferansa ilk kez katılmış olanlar beklentilerini ve karşılaştıklarını anlattılar. Proje yeni bir tasarı yaratmıştı. "Belki de bir gün gelecekte bizim sosyalizm projemiz de şimdiye kadar yararlandığımız kaynaklar gibi devrime kaynak olur", "konferans bana bu ülkede sosyalizm için bütün koşulların hazır olduğunu öğretti", "Sosyalizm şimdiye kadar bu kadar gerçek, bu kadar yakın olmamıştı benim için" konuşmalarıyla yeni konumuzu oluşturmaya giriştik. 5. Konferansta "Yeni İnsan" ı en geniş çerçevede incelemeye karar verdik. Yine tarihe başvuracak ama geleceğe bakacağız. Bugün yeni insanı yaratmak için yapabileceklerimizi projelendireceğiz.

İl dışındaki Sanat Emekçilerimizi yolcu etmekse konferansımızın en güç olan yanıydı. Yeniden ve eskisinden daha fazla çalışarak bir arada olacağız. Sosyalizmin canlı tanıkları yeni insanı arayacaklar. Her zaman olduğu gibi sizlerin de katılımıyla...

Ayıışığı Sanat Merkezi

SINIR ÖTESİ OPERASYON I

Ortadoğu'da "cadı kazanı" fokurdamaya devam ediyor. Ateşi kimlerin körüklediği ise bir sır olmaktan çıkmalı çok oldu. Bütün gelişme ve olgular, Kürt halkının özgürlük savaşına karşı bir ittifakın oluşturulmuş olduğunu gösteriyor. Başını Türkiye ve İran'ın çektiği halkların kanıyla beslenen bu ittifakın dolaylı destekçisi Irak hükümeti ve nihayet perde arkasına sinmiş olan Barzani ve Talabani'dir. İttifak Kürt halkına karşı kurulduğu için, bu meşum ikili ittifakın ön saflarında arz-ı endam edemiyorlar ama hiç kuşku olmasın ki, bu "karanlık oyun"un baş aktörleri arasında bunlar da var.

Son dönemlerde sıklaşan diplomasi trafiğine bakıp herşeyin daha yeni başladığı yanılgısına düşmemek gerekiyor. Bu "karanlık oyun"un perdeleri çok önceden açılmaya başlamıştı zaten. Irak başbakanı Maliki'nin Türkiye'ye gelerek imzaladığı mutabakat metni, herşeyi ayan beyan ortaya seriyordu. Diplomasi diliyle ifade edilen şey, Kürt halkının özgürlük savaşının kanla bastırılmasından başka bir şey değildi. Şöyle deniyordu o mutabakat metninde "*PKK/Kongra Gel terör örgütü dahil olmak üzere, Irak'ta faaliyet gösteren tüm terör örgütlerinin ve faaliyetlerinin tecrit edilmesi, pasifize edilmesi ve varlıklarına son verilmesi amacıyla her türlü çabayı gösterme hususlarında mutabıklar...*" Burada geçen "her türlü çaba"dan ne anlaşılması gerektiği ise ortada. Ve ardından Haziran-Temmuz aylarında Türkiye ile İran arasında sıklaşan ilişkiler ve yapılan anlaşmalar; en son Irak Başbakanının Suriye ziyareti... Tüm bunların hikmeti sebebi şimdi daha iyi anlaşılıyor. İran ve Türkiye 15 Ağustos'tan beri Güney Kürdistan'ı bombalıyor. Türk birlikleri sınırı geçiyor; Türk

ordu yetkilileri ve istihbaratı görüşmeler yapıyor; HPG tarafından düşürülen bir İran helikopterinin içinden Türk subaylarının ölüsü çıkıyor vb. Anlaşılan o ki, Türkiye ateşteki kestaneleri İran'a toplamak istiyor; İran da canı gönülden bu misyona soyunuyor; çünkü bu durum, kendi işine de geliyor. Olası bir ABD saldırısı karşısında içindeki Kürtlerin ABD'yi destekleyeceğini düşünen İran, Irak'la aynı kaderi paylaşmamak için şimdiden halkı bombalayıp katlederek, göç yollarına düşürerek "önlem" alıyor. İran, 15 Ağustos'tan beri, kelimenin tam anlamıyla savaş başlatmış bulunuyor. Ve Türkiye'nin müstakbel Cumhurbaşkanı Abdullah Gül, Talabani'nin yardımcısı Tarık Haşimi ile yaptığı görüşmede, "İran kendi önlemlerini alma hakkına sahiptir" diyor. Bu "önlemlerin" nereye kadar genişleyeceği, yeni bir Halepçe yaratıp yaratmayacağı ise şimdilik bilinmiyor.

Şengal'de yapılan bombalı saldırı sonrası, 500'den fazla Yezidi Kürt'ün katledilmesi olayında Türkiye'nin parmağı olduğu, daha doğrusu bu işin bizzat Türkiye eliyle örgütlendiği anlaşıldı. Bu da gösteriyor ki, bir yandan Türkiye ve İran, bir yandan Irak ve Suriye Kürt halkını kısıkaç içerisine almış durumdalar. Kürt halkının özgürlük savaşını kanla boğmak için ellerini ovuşturuyorlar. KDP ve YNK de, perde arkasında bu kanlı tirad için sufler veriyorlar. Federal Kürdistan Bölgesi adına konuşan bir sözcü, "sivil yerleşim alanlarına yönelik devam eden saldırılara bir an önce son verilmesi" çağrısı yapıyor ve bunun "i-kili ilişkilere zarar verdiğini" söylüyor. Bir halkın tank-top ateşi altında tutulmasına, yerinden yurdundan göç ettirilmesine karşı söylenenin hepsi bu! Kürt halkından gelebilecek tepkileri azaltmak için, adet yerini bulsun diye yapı-

lan bir açıklama.

Olayın bir diğer yönü, ABD'nin saldırılar karşısında sessizliğini korumasıdır. Şu ana kadar İran'ın saldırıları ve Türkiye-İran yakınlaşması hakkında ağızlarını açıp tek bir kelime söylemiş değiller. Bu suskunluğu neye yormalı? Elbette ABD, Ortadoğu'da günü birlik politikalara göre hareket etmiyor; stratejik hesaplar yapıyor. Kısa bir süre önce Türkiye'nin sınırötesi operasyonuna "kısa ya da uzun vadede karşı olduklarını" söyleyen ABD sözcüsü Normack'ın şimdi işler bu düzeye gelmişken suskun kalması dikkate değer. Şöyle bir tahminde bulunmak yanlış olmayacaktır: ABD, İran'ı Güney Kürdistan içlerine daha fazla çekmek istiyor. Bu hem ileride İran'la Türkiye'nin karşı karşıya gelmesini, hem de Kürtlerin ABD'nin İran'a olası saldırısına destek vermesini kolaylaştırtacaktır. İran'ın böyle bir o-yuna gelip gelmeyeceğini zaman gösterecektir; ama şu anda Kürt halkına karşı başlattığı savaşın bu noktada durmayacağı ve yeni gelişmeleri ateşleyeceği ortada.

Irak ise Ulusal Kurtuluş Hareketinin feda edilmesi karşılığında "içeride" destek bekliyor. Direniş Savaşı karşısında günden güne daha da güçsüz düşen işbirlikçi Irak hükümetini deyim yerindeyse "ecel korkusu" sarmış durumda. Ne İsa'ya ne de Musa'ya yaranabilen, güçsüz, iktidarsız, otoritesi kalmamış Maliki hükümeti, Direnişe karşı umudunu artık ABD ordusunun "zafer"ine değil gerici-faşist bölge devletlerinin desteğine bağlamış durumda. Bu destek karşılığında Kürt halkının ilhakçı devletler tarafından boğazlanması suçuna ortak olmaya çoktan razı. Maliki denen müsvedde "başbakan"ın İran, Türkiye ve Suriye ziyaretlerinin ana konusu bu olmuştur. Sadece o değil, Barzani-Tala-

HAZIRLIKLARI VE DEVRİM

bani ikilisinin Kürt halkının boğazlanmasına karşı bu sessizliklerinin arkasında Direniş karşı iktidarlarına bölge devletleri nezdinde güvence arayışı var. İran ve Türkiye bu güvenceyi vermiş görünüyor. ABD'nin sessizliğinin arkasında da aynı hesap ve planlar var: Gerici-faşist devletlerin Kürt halkının özgürlük savaşını kanla bastırmalarına karşılık Irak direnişi karşısında işgalin desteklenmesi..

Kelin Merhemi Olsa

Seçimlerden yeni çıkan Türkiye'de ise sular durulmadı! Seçimler, burjuvazinin gerek kendi içindeki krize, gerekse sistem krizine bir çözüm olamadı. Egemenlerin kendi aralarındaki kriz, Cumhurbaşkanlığı seçimi etrafında devam ediyor. Bundan sonra da, Abdullah Gül seçilse bile şiddetlenerek artacaktır. Sistem krizinin kapitalizmin kendi ekonomik yapısından kaynaklandığı, hükümet değişiklikleri vb ile bunun altından kalkamayacağı bir kez daha görülecektir. Burjuvazinin egemen olamaması, toplumu denetim altında tutamaması anlamına geliyor. Bu denli ilişkilerin gergin, krizin derin olduğu, ekonomik işleyişin burjuvazinin egemenliğine karşı işlediği koşullarda, burjuvazi kitleler üzerinde ideolojik-politik hegemonya kuramaz. Kitleler üzerinde ideolojik-politik hegemonya kuramayan bir sınıf ve onun devleti de bir dış savaş düşündüğünde ilk aklına gelen, o meşhur söz olacaktır: "Dimyata pirince giderken evdeki bulgurdan olmak". Bugün kitlelerin başkaldırılarının, düne göre daha şiddetli, yaygın ve yoğun olarak süreceğine dair ortaya çıkan güçlü olgular, burjuvaziyi yeni maceralara atılmaktan alıkoyuyor. Ekonomik yıkımın sıçramalı olması nedeniyle kitlelerin ayaklanmalarının da sıçramalı bir

gelişim göstereceği gün gibi ortadadır.

Devrimin gelişim çizgisi, burjuvaziyi attığı her adımı yüz kez düşünüp atmaya zorunlu kılıyor. Burjuvazi, tüm kararlarını devrimin baskısı altında alıyor. Eğer böyle olmasaydı, bugüne kadar Güney Kürdistan'a bir işgal hareketine çoktan girişmiş olurdu. Burjuvazinin bir kesiminin buna iştahla, bugünden hazır olduğuna kuşku yok; ama gelin görün ki, bunun Türk devleti için "sonun başlangıcı" olacağını düşünenler de var. Yine de devlet içinde yaşanan çelişki ve çatışmaların onları hangi noktaya taşıyacağı belli olmaz. Tüm devrim deneyimleri göstermiştir ki, burjuvazinin de soğukkanlılığını yitirdiği anlar olmuştur. Yani yarın bir gün Türkiye'yi boylu boyunca Ortadoğu'da bir savaşın içinde bulmak da mümkündür. Bugün Kürt özgürlük savaşına karşı kurulan ittifakın yarın Türk devletini nerelere sürükleyeceğini bugünden kestirmek güç.

Halkların Devrimci Cephesi

Ancak, her koşulda devrim cephesinin kendisini güçlü bir şekilde tahkim etmesi gerekiyor. Halkların mücadele birliğine duyulan ihtiyaç, her zamankinden daha fazla artmıştır. Olayların gelişimini titizlikle incelemek, bir barometre gibi anında tepki vermek kaçınılmaz bir hal almıştır. Kürt halkının özgürlük savaşına karşı oluşturulan "karanlık ittifak"a karşı, halkların devrimci cephesi yaşamsal önemini koruyor. Bir kez daha ortaya çıkmıştır ki, Kürt halkı devrimci mücadeleye önem vermektedir ve ondan etkilenmektedir. Kürdistan'da devrimci mücadele boşluğu kendini güçlü bir şekilde hissettiriyor. Bu boşluğun doldurulması gerekiyor. Kürt halkı, kendisine sunulan politikalar ne olursa

olsun, devrimci mücadeleden vazgeçmeyecektir; çünkü bu halk, yıllarca verdiği mücadeleden biliyor ki, ancak devrimci olursa ve devrimci gücünü sürdürürse özgürlüğüne kavuşabilir.

DTP, parlamentoda bugünkü tavrını sürdürmeye devam ederse, hızla yıpranacak ve güç kaybedecektir. Yapması gereken, parlamentoya kendini kabul ettirmeye çalışmak değil, Kürt halkının devrimci eylemlerine dayanmaktır. DTP seçim mitinglerinde halka "ne istiyorsunuz?" diye sorduğunda aldığı cevap her seferinde "Özgürlük İstiyoruz" oluyordu. DTP, bu sese kulak vermek zorundadır.

Genel olarak ulusal kurtuluş hareketi, son dönemde izlediği politikalarla reformistlerin değirmenine su taşıdı. Kürt halkında asla karşılanamayacak olan beklentilerin oluşmasına yol açtı. Oysa sürecin hızla Kürt özgürlük hareketine karşı bir savaşa doğru gittiğini görmemek mümkün değildi. Bugün bu süreç, daha da netleşmiştir. Ortadoğu'da İran ve Türkiye eksenli KDP ve YNK destekli kaynatılan "cadı kazanı" fokurdamaya başlamış bulunuyor. Kürt halkı, onyıllardır savaşla kazandıklarını kaybetmek istemiyorsa, daha önemlisi, her yerde dile getirdiği gibi "özgürlük" istiyorsa, bu savaş karşısında halkların mücadele birliğini savunanlarla birlikte hareket etmelidir. Denizlerin yoldaşları bir kez daha tarihin Türkiye ve Kürdistan'da sıçramalı bir gelişimin öngününde olduğunu söylüyor.

18. mücadele yılına giren Leninist Parti, bir kez daha Kürt Ulusuna Kendi Kaderini Tayin Hakkı için savaşmaya hazır olduğunu tüm dünyaya duyuruyor. Olası bir sınırötesi operasyonu durdurmanın ve devrimi gerçekliğe dönüştürmenin anahtarı bu çağrıda saklıdır. □

ZİNDANLARDA SALDIRILAR SÜRÜYOR

Kürkçüler F Tipi Cezaevinde devrimci tutsaklara yönelik saldırıların ardı arkası kesilmiyor. Artık sürekli hale gelen mektupların, dergilerin geciktirilmesi veya verilmesine 1 Ağustos günü zorla sevk de eklendi. 1 Ağustos günü sabah erken saatlerde koğuşlara giren gardiyanlar 1 DHKP-C, 2 MLKP hükümlüsü tutsağı zor kullanarak Elbistan E Tipi Kapalı Cezaevine sevk etmişlerdir. Cezaevi yönetiminin sevk gerekçesi ise "Kürkçüler F Tipi Cezaevi-

nin tutuklular için olması hükümlüler için olmaması" şeklindeydi. Kürkçüler F Tipi Cezaevinde bulunan DHKP-C ve MLKP tutsakları ise sevkleri protesto amaçlı 5 gün açlık grevi yapmışlardır. TKEP/L davasından yargılanan Serkan ACIBUCU, Mesut PAKSOY, Sami TUNCA devrimci tutsaklara destek amaçlı 3 gün açlık grevi yapmışlardır. Cezaevi yönetimi ise açlık grevi yapan devrimci tutsaklara 1 ay 'kültürel ve sportif' faaliyetlere katılmama cezası vermiştir.

DEVİRİMCİ TUTSAKLAR ONURUMUZDUR!

YAŞASIN DEVİRİMCİ DAYANIŞMA!

Kandıra F Tipi Zindanında Tutsak Yakınlarına Görüş Cezası

F tipi zindanlarda tutsaklara uygulanan baskı ve cezalar hız kesmeden sürerken şimdi de tutsak yakınlarına cezalar gelmeye başladı. Kandıra 1 No'lu F Tipi Cezaevinde tutsak bulunan Remzi Aydın'ın görüşçüsü görüş esnasında yan kabinde bulunan başka bir tutsakla merhabalaştığı için iki aylık görüş cezası aldı.

Cezaya ilişkin kendisine hiç bir tebliğ gelmediğini aktaran görüşçü, ziyarette geldiği esnada cezası olduğunu öğrendiğini ve gardiyanların yalan beyan-

da bulunduğunu söyledi. Görüş esnasında sadece yan kabindeki tutsakla merhabalaştığını ve gardiyanın buna müdahale ettiğini bunun ardından adının soyadının alındığını söyledi. Ama gardiyanların tuttukları tutanaktaki gerekçenin yaşananla hiç alakası yok. Tutanakta kendisinin sözde gardiyanlara bağırdığı ve el kol hareketi yapıp üzerlerine yürüdüğü yazıyor.

Cezaevi yönetimi büyük bir ustalıklı, olmayan bir şeyi varmış gibi gösterip tutsak yakınlarının en doğal hakkı olan

görüş haklarını da ellerinden almaya çalışıyor. F tiplerindeki, ağır koşullar ve baskılar yeterli bulunmamış olacak ki yeni cezalarla tutsakları ve yakınlarını yıldırıyormuş gibi çalışıyorlar.

Bugüne kadar olduğu gibi bundan sonra da yaptıkları hiç bir baskı ve uygulamadan sonuç alamayacaklar. Zindanlar yıkılıp tutsaklar özgürleşinceye kadar mücadele etmeyi sürdüreceğiz.

**ZİNDANLAR YIKILSIN
TUTSAKLARA ÖZGÜRLÜK!**

Seçimlere Katılmama Çağrısı Yaptıkları İçin Ankada'da Tutuklanan HÖC'LÜLERİN MAHKEMESİ 3 EYLÜL'DE

Tekelci burjuvazi ve onun devletin son çare olarak sarıldığı 2007 seçimlerinde, doğru devrimci politikanın, seçimleri boykot etmek olduğunu söylemiş, bunun için halkı seçimleri boykota çağırarak çeşitli çalışmalar yapmıştı. Devletin saldırısıyla karşı karşıya kalmış ve gözaltına alınmıştı.

Seçimlere katılmaması gerekti-

ğini söyleyen HÖC'lüler de, 16 Temmuz günü "Seçim Çare Değil, Bağımsızlık ve Demokrasi Mücadelesine Katıl" kampanyalarının son eyleminde, Yüksel Caddesi'nde toplanarak Meclis'e yürümek istediler. Ancak polis saldırısıyla 154 kişi gözaltına alındı, ağır şekilde yaralanan HÖC'lülerin 87'si tutuklandı.

Yapılan itirazlar ve hukuki baş-

vurular sonucu HÖC'lülerin 45'i serbest bırakılırken, 42 kişi hala hukuksal bir dayanağı olmaksızın tutuklu haldeler.

Bu durumu protesto eden HÖC başlattığı kampanyayla, seçimleri boykot ettikleri için tutuklanan 42 kişinin mahkemesinin yapılacağı, 3 Eylül günü, herkesi Ankara Adliyesi'ne çağırıyor.

SUYA HASRET BİR YAŞAM MI ESKİYE HASRET BİR BURJUVAZİ Mİ?

2 Temmuz seçimlerinden sonra Ankara'da başlayan su kesintileri artık dünyanın diline düşmüş durumda. Burjuva medya bile "hiç bir ülkenin başkentinde böyle bir şey yok" diyor. Ankara susuzluktan kırılırken patlayan su borularından akan sular sel olup bir çok işyerini bastı. Bu çarpıcı görüntüler burjuvazinin başkentinin perişanlığının boyutlarını gösteriyordu. Ankara'da yaşanan susuzluk diğer kentlerin de karşı karşıya olduğu bir tehlikeydi.

Bu tehlikenin oluşumuna bakmak gerekiyor. Daha kış aylarının başlarında Doğan medya grubu susuzluk haberleri yapmaya başladı. Ankara'nın 200 günlük suyu var deniliyordu. İstanbul ve diğer kentler için susuzluk tehlikesi haberleri yapıyordu. Kış yaşanmadan, bahar yağışları gelmeden 200 günlük su kaldı haberlerinin medyada yer almaya başlaması su üzerinde burjuvazinin yeni politikalar geliştireceğinin açık göstergesiydi. Bu politikalar ne olacaktı? Birincisi özelleştirme, ikincisi de yeni ihalelerle burjuvaziye para aktarılmasıydı. Asıl olarak özelleştirmenin öne çıkacağı sır değildi.

Suyun özelleştirilmesi emperyalist tekelin bağımlı ülkelere dayattığı özelleştirmelerin bir parçasıdır. Emperyalist tekel ve işbirlikçi tekel varlıklarını sürdürülebilirlik için sömürüyü artırmanın yolları olarak yeni özelleştirme hedeflerini ortaya koydular. 90'lı yıllardan itibaren gittikçe yoğunlaşan özelleştirmelerde artık sıra sağlık, eğitim ve hizmet sektörlerine gelmişti. Dünya Bankası, IMF başta olmak üzere emperyalist sömürünün sürdürülmesinde gerekli politikaları sürdürmekle görevli tüm kuruluşlar 90'lı ve 2000'li yıllarda belirlenen bu özelleştirme politikalarını bütün bağımlı ülkelere dayattılar. Bu ülkelerde bu özelleştirme için gönüllü olan işbirlikçi tekelde bu özelleştirmelerin ne kadar zorunlu olduğunu, gerekli olduğunu kanıtlamak için su-elektrik kesintileri gibi yöntemleri devreye sokuyordu. Zaten on yıllardır emperyalizme bağımlılık nedeniyle büyük kentlerin alt yapılarına gerekli yatırımlar yapılmadığından alt yapı çok kolay

çökebiliyor.

Kapitalist sömürü yaşama dair her şeyin bir sömürü aracı olmasını, meta olmasını dayatıyor. genetik alanındaki gelişmeler her şeyin nasıl sömürü aracına, metaya dönüştürüldüğünün göstergesidir. Emperyalist tekel doğadaki bazı bitkilerin genetik yapısını, şifresini çözmeye başladılar. Dağda, kırdan, tarlada yani doğada zaten varolan bazı bitkilerin genetik yapısını çözerek bunların patentlerini almaya başladılar. Dünyadan habersiz bir çiftçi tarlasında yıllardır yetiştirmekte olduğu soğanı ya da başka ürünü dünya pazarına sürmeye kalkıştırsa neyle karşılaşabilir? Emperyalist tekelin patent hakkını çiğnemiş olmakla yüz yüze kalabilir. Doğadaki her şey sömürü için el konuluyor.

Kapitalizmde her şeyin sömürü için metalaştırılması sermaye birikimine göre olur. Kapitalistlerin elindeki sermaye biriktikçe, büyüdükçe kapitalistlerin sömürü için el attığı alanlar artar. Bir yandan tüketim toplumu oluşturulup, bir çok meta üretilip reklam ve pazarlama teknikleriyle, halkla ilişkiler ve medya yoluyla ihtiyaç haline getirilerek sürümü artırılırken diğer yandan da doğada var olan her şey bir sömürü aracı, bir meta haline getirilmeye çalışılıyor. Emperyalist tekel son 20 yıldır özelleştirme hedefini hizmet, eğitim, sağlık alanları olarak önüne koydu. Su bu dönem özelleştirilmede önemli hedeflerden biri oldu. Emperyalist ülkelerde ve bağımlı ülkelerde suyun özelleştirilmesinin örnekleri yaşandı.

Türkiye'de IMF ve Dünya Bankası politikaları doğrultusunda ekonomi emperyalistlerin çıkarlarına uygun olarak sürdürüldü. Sürekli emperyalist sömürünün gerçekleşmesine uygun olarak alt yapısı zayıf bırakıldı. Emperyalistlerin çıkarına uygun alanlara yatırım yapıldı. Su sorunu da bunun bir parçası oldu. Kalıcı ve sürekli olan çözümlerden çok sömürü amaçlı yatırımlar gerçekleşti.

Son dönemde su kesintileri başlayınca hemen suyun özelleştirilmesine yönelik planlar olduğu açıklandı. Su aşlında 90'lı yılların başlarından beri özelleştiriliyordu. Ama bu sefer söylenen daha farklı bir şeydi. Ne-

hirler ve diğer su kaynaklarının özelleştirilebileceği, kiralanabileceği açıklandı. Bunu kısa vadede gerçekleştirmeleri beklenmese de uzun vadede bütün su kaynaklarının bütün akarsuların özelleştirilmesini hedefledikleri anlaşılıyor. Suyu özelleştirmek için "su kıtlıkları" ve "su kesintileri" daha çok yaşanabilir. İstediklerini halka kabul ettirmek için bir çok yöntemi devreye sokacaklarına şüphe yok.

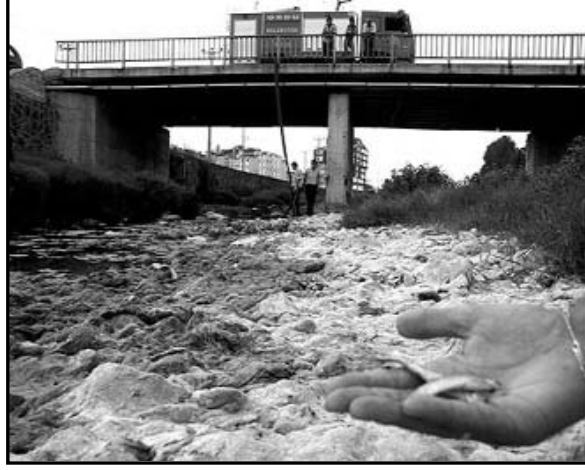
Suyun özelleştirilmesindeki amaçları suyla ilgili bütün alanları da kapsamaya yöneliktir. Suyun bağlantılı olduğu alanlar; tarım, kentlerdeki konutlarda su kullanımı, kentlerin diğer su ihtiyacı, sanayi, ulaşım, turizm, enerji, su ürünleri gibi bir çok alandır. 90'lı yılların başlarından başlayarak suyun özelleştirilmesi başladı. Öncesinde DSİ tarafından tarım alanlarına paralı olarak verilen suyun alt yapısı eskimiş olduğundan buralar suyu kullanan çiftçilerin oluşturduğu su birliklerine devredildi. Çiftçiler sulama kanallarının masraflarını karşılayabilmek için kendi kendilerine suyu parayla vermeye devam ettiler. DSİ'nin elinden çıkarırken izlenen bu yol özelleştirmenin önünü açmak için izlenen bir yoldu. Kentlerde de belediyelerin sürdürdüğü su hizmetlerinin bazı bölümleri aynı dönem özelleştirilerek ilk adımlar atılıyordu. İstanbul belediyesinin kuruluşu olan İSKİ'ye bağlı SUSER 1994'te özelleştirilerek su satışlarının okunması özelleştirilmiş oldu. Sulama kanallarından belediyelerdeki taşeronlaştırmaya varan özelleştirmeler deniz sahillerinin kiralanması gibi bir çok yöntemle yaygınlaştı. Baraj yapımları enerji sektörüyle bağlantılı olarak özelleştirilmeye başlanmıştır.

Suyun özelleştirilmesi planlarının açıklanmasıyla gerçek niyetleri anlaşıldı. "Susuzluk var" denilerek suyun ve suyla ilgili olan her şeyin özelleştirilmesi amaçlanıyor. Göller, çaylar, nehirler, barajlar, göletler vs. özelleştirilecek. Buna denizleri de eklemek gerekiyor. Denizlerin özelleştirileceği abartı gibi görülebilir ama zaten deniz sahillerini, kumsal 49 yıllığına kiralamaya gibi yollarla satmaya başlamadılar mı? Daha ileri gidip, İstan-

bul'un Galata Köprüsü'nde, Boğaz'da balık tutanlar için, İzmir sahillerinde balık tutanlar için buralar özelleştirilerek saat tarifesi belirlenmesi burjuvazinin müthiş iştahla isteyeceği bir şeydir. Ancak burjuvazi yapmak istediği her şeyi yapamaz. Yapmak istediklerinin bir çoğu sınıflar mücadelesine bağlıdır. Her istediğini yapmaya gücü yetmez.

Su sorununun çözümü içinde uygulanabilecek bir çok yöntem var. Su borularının bozuk olması nedeniyle kaybedilen su yüksek oranlarda. Su hatlarında kayıp yüksek oldukça borulara verilen su ne kadar artarsa kayıpta o kadar artacağından yeni alanlara su için yapılan yatırım burjuvalara ihalelerle para aktarma amacıyla yapılmış olacak. Hem sağlık açısından hem de suyun yeterli olması için boruların, su şebekelerinin yenilenmesi, kayıpların en aza indirilmesi gerekir. Hem suda hem elektrikte taşıma hatlarındaki kayıpların dünya ortalamasının kat kat üstünde olması sömürünün miktarının göstergesidir. Yağmur sularının ayrı kanalizasyonlarda toplanarak arıtılması ve bazı sanayi kollarında, sulama da kullanılması içme suyu tüketimini azaltacağı için su sorunu önemli oranda çözülmüş olur. Denizden su arıtılmasıyla yine bazı alanlarda kullanılacak su karşılanarak su ihtiyacı önemli oranda karşılanır. 1994 yılından önce İstanbul'da da kullanılmış olan yağmur bombası kullanımıyla bulutlar su havzalarına yağmur suyu olarak indirilebilir. Açıkçası su ihtiyacının karşılanması için bir çok yöntem kullanılabilir. Bunda en önemlisi suların doğru ve verimli kullanılmasıdır. Bunun yolu elbette evde kullanılan suyun azaltılmasına yönelik akıl vermek için söylenenler değildir. Temiz suların sanayi atıklarıyla kirlenmesinin önlenmesi bile tek başına kullanılabilir suyun ihtiyacı çok rahat karşılanmasına yeter. Bütün bu yöntemleri burjuvazinin belediyelerinin gerçekleştirmesi mümkün. Ancak bunları burjuvazinin çıkarları ve ekonomik politikalarına uyduğu ölçüde yapacağından sorunlar süreli gerçek çözüme ulaşmaz.

Son yıllarda barajlar her yerde kurulmaya çalışılıyor. 25-30 yıl önce kırdan yaşayan insanların "buralarda çok iyi üzüm oluyordu, baraj yapıldıktan sonra hava nemlendi artık iyi üzüm olmuyor" sizlerinden barajların doğaya etkisini görmeye başladık. Bir baraj yapılacak zaman bunun bütün etkileri göz önüne alınmak zorunda. Bugün doğanın tahribatı çok ileri boyutlara ulaşmış durumda. Buzulların erimesi, aşırı sıcaklar, seller, çölleşme gibi dengesizlikler artıyor. Doğa devamlı kendisini yeniler. Oluşan tahribatları kendisi onarır. Ancak bugün oluşan tahribatlar doğanın kendini yenilemesini aşan bir

düzeyde. Tahribatlar devamlı artıyor. Kapitalist sömürünün boyutları artık doğada felaketlere yol açacak tahribatlar oluşturuyor. Kapitalizmin doğadaki yıkımı dönüşü olmayan bir yıkım haline geldi.

Uluslararası alanda da su üzerinden bir çok saldırı gerçekleştiriliyor. Türkiye on yıllardan beri Suriye ve Irak'ı Fırat ve Dicle nehirlerinin suyunu kesmekle tehdit ediyor, baskı oluşturuyor. Ortadoğu ve Afrika ülkelerinin bazıları için su önemli bir sorun. Su uluslararası ilişkileri etkileyecek önemde. İsrail Filistin'deki önemli su kaynaklarını ele geçirerek Filistin halkını göçe zorlamak için kullanıyor. Filistinlileri susuz bırakarak suyu bir silah olarak kullanıyor. Golan tepelerindeki suyu ele geçirmiş durumda. Komşu ülkelerin baraj yapmalarını dahi engellemeye çalışıyor. ABD'nin Küba üzerindeki bulutların tarım alanlarına yağmur olarak inmesini engelleyip, sel oluşturacak alanlara yağmur inmesini sağladığı, sellere yol açtığı, tarımı sabot ettiği ABD arşivlerindeki belgelerden bilinir.

Burjuvazinin doğanın dengesiyle oynamasının tek nedeni sömürü değil. Kendi egemenliğini sürdürmek için uyguladığı politikaların parçası olarak da doğanın dengesiyle oynuyor. Türk burjuvazisinin bu politikalarında öne çıkan barajların yapımı ve ormanların yakılmasıdır. Kürt halkına yönelik asimilasyonu sürdürmek için barajlar bir araç olarak kullanılıyor. Baraj sularının altında kalacak köylerin boşaltılması bölgede bulunan diğer köyler arasına baraj girdiği için ilişkilerinin kopmasına, boşalan köylerde yaşayanların geçmişteki bağlarının, anılarının kısmen su altında kalmasına yol açarak asimilasyona hizmet etmesi amaçlanıyor. Barajların altında kalan tarihi önemdeki yerlerle Kürt halkının geçmişinin silinmesi amaçlanıyor. Hasankeyf'in su altında kalmasıyla önemli bir tarihsel miras suya gömülüyor. Hasankeyf barajının "güvenlik" için önemli olduğu da belirtiliyor. Dersimde ise barajlar burjuvaziye karşı onyıllardır başkaldırı için

de olan halkın yaşam alanlarını yok etmek, halkın ilişkisini zayıflatmak ve bölgeyi denetim altına alarak gerillayı yok etmeyi amaçlıyor. Ama belirtmek gerekiyor ki, bu yöntemler Kürt halkının, Dersim halkının mücadelesini engellemeye yetmeyecektir.

Burjuvazi bir yandan özelleştirme politikalarını sürdürmeye çalışıyor diğer yandan da her zaman olduğu gibi en ufak sıkıntının bile ekonomik sömürüye araç olmasını istiyor. Sıcak havalarda klima satışlarıyla, su kesintilerinde de ambalajlı suların satışı, su arıtma cihazlarının satışı, su bidon ve tankları vs. vs. satışıyla halkın cebinden parayı çekiyor, sömürüyü artırıyor.

Burjuvazi halkı suya hasret bırakırken kendisi her şeyini kaybedebilir. Bütün varlıklarını, egemenliğini kaybedip eskiye hasret kalabilir. Su kesintilerinin Ankara'da eylemlerle protesto edilmeye başlanması gelecekte emekçilerin tepkisinin nasıl olacağını ilk işarettir. Özelleştirmeyle zaten yıkıma uğramış olan çiftçilerin yüksek sulama parasıyla soyulması köylülerin ve çiftçilerin isyanının fitilini ateşlemeye yeter. Kentlerde de su kesintisi ya da özelleştirmenin yol açacağı yüksek su faturaları emekçilerin burjuvaziye karşı mücadelesini büyütecektir. 1990 yılında susuzluk nedeniyle İstanbul'un Bağcılar ve Esenler bölgesinde 10 bin emekçi su kesintilerini protesto için E-6 yolunu trafiğe kapatıp saatlerce polisle çatışıp bariyerler kurdular. Su sıkıntısı, emekçilerin isyanının fitilini ateşlemişti. Bolivya'da özelleştirilen su fiyatları nedeniyle emekçilerin verdiği kavga suyla oynamanın ateşle oynamak olduğunun örnekleridir. Özelleştirilme olmadan da yüksek fiyatla su satılması yine emekçilerin isyanını ateşleyebilir.

Kapitalistler her şeyde olduğu gibi su üzerinde de sömürüyü alabildiğine artırmaya çalışıyorlar. Sömürü düzeni devam ettikçe burjuvazi bu sömürüyü artırmak için her fırsatı kullanacaktır. Sömürü düzeni ne zaman kalkarsa o zaman insanlar yaşam araçlarını ve tüm ihtiyaçlarını hiç bir sömürü söz konusu olmadan karşılayabilecekler.

Kapitalist sistemde su sorunu teknik olarak çözülebilir, fakat "su sorunu yalnız su değildir". Suyun paralı olması, sürekli su paralarının artması, kaliteli suyun paralı olması, kullanılan her türlü içecek suyun lağım ve kimyasal atıkla karışması vb. vb. daha çok geniş konular da "su sorunu"na girer. Tıpkı konut sorunu gibi. Teknik olarak su sorunu çözülebilir ama gerçek anlamda su sorununu burjuvazi çözemeye. Toplum ancak tüm üretim ve doğa güçlerini ortak denetlerse ve gereksinimlerini planlı bir şekilde ele alırsa bu sorunları köklü bir biçimde çözebilir; yani

MUNZUR DENİZ'E AKMALI

9-12 Ağustos 2007 tarihinde yapılan Munzur Çevre ve Doğa Festivaline bizler de Mücadele Birliği olarak katılım sağladık. Uzun bir yolculuğun ardından Pertek'e vardık. Burada festival programı kapsamında karşılama ve ortak kahvaltılar yapıldı. Karşılamanın ardından askeri arama noktalarında kimlik kontrolleri yapıldı. Burada kontroller yaklaşık 3 saat sürdü. Tunceli merkeze gitmek üzere hareket etmemizin ardından on dakika geçmeden bu kez polisin arama noktalarında yapılan kimlik tespitleri için bir saate yakın beklemek zorunda kaldık. Yapılan bu aramalardan yapılmak istenen belliydi. Festivale katılım sağlayan insanları yıldırım, bıktırmak ve bir daha ki yıllarda katılımlarını engellemektir. Tüm geciktirme çabalarının ardından saat 15.30 gibi Tunceli merkeze varabildik.

Merkeze geldiğimizde bizi karşılamaya gelen yoldaşlarla birlikte stantların açıldığı alana gittik. Standımız açılmıştı. Gider gitmez hemen faaliyete başladık. Festivalde geçirdiğimiz dört gün boyunca biz hep Tunceli merkezde kaldık. Gündüzleri standın başında gelenlerle ilgilenip sohbetler ettik, dergimizin, kitaplarımızın satışını yaptık. Doğanın kapitalizm tarafından tahribatını anlatan bildirimlerimizi dağıttık. Akşamüzeri Munzur çayı kenarındaki Mavi Köprü'de yapılan etkinliklere, belediye konferans salonunda yapılan panellere katıldık. Akşamları ise gece geç saatlere kadar stadyumda yapılan halk konserlerine katıldık. Katılım sağladığımız her organizasyona, dergi, kitap, tişört, broşür götürdük. Bunların dışında 3. gün bizim de içinde bulunduğumuz siyasi çevrelerin ortak örgütlediği; operasyonların durdurulması ve baskıların sonlandırılmasına ilişkin basın açıklaması yapıldı. Açıklamada ;

"Bugün 7.si düzenlenen Munzur Kültür ve Doğa Festivali nedeniyle bir kez daha bir aradayız. Yıllardır devletin baskılarına, katliamlarına, işkencelerine maruz kalan Dersim halkı, her yıl olduğu gibi bu yıl da kendi kültürüne, doğasına sahip çıkmak için

düzenlenen festivali yine silahların, yine askeri operasyonların, yine baskıların gölgesinde gerçekleştirmektedir.

Yıllardır ödediği bedellerle, yarattığı değerlerle katliamlara, işkencelere, baskılara karşı direniş geleneğini her zaman büyüten Dersim halkı; devletin kullandığı çeşitli araç ve yöntemlerle sindirilmeye, susturulmaya ve teslim alınmaya çalışılmaktadır.

Düzenledikleri askeri operasyonlarla, katliamlarla ve baskılarla teslim alamadıkları Dersim halkını diğer taraftan kültürel ve ahlaki olarak yozlaştırarak, üretmeyen, sorgulamayan, kendi demokratik hakkını arayamayan, kişiliksiz, beyinleri uyuşturulmuş, insan tipleri yaratmaya çalışarak teslim almak istemektedirler.

Bahar aylarından bu yana başlatılan askeri operasyonlar; yapılan son "güvenlik zirvesiyle" birlikte daha kapsamlı bir şekilde sürdürülmektedir. Kısa bir süre önce "özel güvenlik bölgesi" ilan edilen Şırnak Hakkari, ve Siirt'in ardından Dersim'de "özel güvenlik bölgesi" ilan edilmek istenmektedir.

(...)

Emekçi Dersim Halkı

Yaşanan tüm bu saldırılar; yalnızca Dersim halkını hedef almamaktadır. Başta da belirttiğimiz gibi Dersim'in doğasını ve doğal güzelliklerini de yok etmeyi hedeflemektedir. Yapılan son "güvenlik zirvesinde" barajların yapımının hızlandırılması, orman yangınları, siyanürlü altın arama çalışmaları, topraklarının zehirlenmesi, bırakılan tırtullar, çekirgeler doğayı yok etme çalışmalarının birer parçalarıdır. Devlet bir yandan Batıda meydana gelen orman yangınlarında ormanların yok olduğunu söyleyerek "çözüm" arayışlarını sürdürürken diğer taraftan Dersim'in ormanları bizzat kendileri tarafından yakılmaktadır. Yine dağıttıkları bildirimlerde Dersimin doğal güzelliklerinin korunması-

na dikkat çekerken doğayı da bizzat kendileri katletmektedir. Dersim halkı bunu çok iyi bilmektedir.

1 Ağustos'ta başlatılan Dersim Merkez, Ovacık, Hozat, Çemişgezek, Pülümür'de sürdürülen askeri operasyonlar kapsamında Hozat Kinzi; Tomova ve Çiçekli bölgelerinde bulunan ormanlar ateşe verilmiştir." denildi.

4. gün ise Munzur'da baraj yapılması ve çeşitli şirketlerin çevreye saldıran zehirli atıklara ve doğanın tahribatını protesto etmek için yaklaşık 1.500 kişi Munzur çayının kenarına doğru yürüyüş yaptı. Munzur çayının içinde yapılan basın açıklaması hayli renkli görüntülerle son buldu. Bizler de yürüyüşe "Operasyonlar Durdurulsun Baskılara Son-Mücadele Birliği" dövizlerimizle katıldık. Biz Dersim'de geçirdiğimiz dört gün boyunca birçok emekçiyle sohbet etme olanağı bulduk. Onlara kendi politikalarımızı anlatıp, güncel sorunlara ilişkin sohbetler ettik. Kişisel sohbetler etme olanağımız da oldu. Bir çok Dersimli emekçiyle iletişim ağı oluşturduk. Eski Emekçi Birliği dergisi okurları da bizi bulup dergimizi, kitaplarımızı alıp destek oldular. Dersim halkının Denizlerin yoldaşlarına Leninistlere duyduğu ilgi hem güzel, hem de farklıydı. Dört günün sonunda artık yolculuk vakti geldiğinde orada bizi konuk eden dostlarımızla ayrılırken duygusal anlar yaşandı. Bizim için verimli geçen festivalden dönerken hemen hepimizin bütün yoldaşların aklından geçen tek bir şey vardı. Buraya gelmek, çalışma yürütmek, kurumsallaşmak ve Dersim'i Munzur'u Denizleştirmek.

**DENİZLERİN YOLUNDA
LENİNİST SAFLARA!**

**YAŞASIN İŞÇİLERİN YOKSUL
KÖYLÜLERİN MÜCADELE BİRLİĞİ!**

“İNSANLIĞIN KURTULUŞUNDAN SORUMLUYUZ”

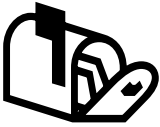
Merhaba,

Ben, bu ülkede birileri tarafından beyinsizleştirilmeye çalışılan binlerce üniversiteliden biriyim. Geçmişimden bugüme baktığımda, arada bir uçurum olduğunu görüyorum. Bu nedendir şu anda biliyorum. Ama bunu bilmezden önceki yaşamım nasıldı ve bugün nasıl?

Babam işçiydi ve bugün 64 yaşında, hala işçi. Hayatı boyunca birileri için yaşamı üretirken sıra bize geldiğinde getirecek ekmek dahi bulamadığı zamanlar oluyordu. Bazen bir hafta çalışıyor, bazen aylarca işsiz kalıyordu. Ve bu aylar boyunca bizim payımıza düşen hep açlık, hep yokluk bunların sonucunda hep tartışma, bizi önce kendimize sonra da birbirimize düşmanlaştırmaydı. Hep bir şeylerin sıkıntısını paraya bağlayan biz, gerçek nedenden uzaklaştıkça birbirimize öfkeleniyor ve kendimizi kaybediyorduk. Bu yüzden psikolojik açıdan sağlıklı biri olarak yetişmedim ben de çoğunluk gibi. Ben de bu sistemin bize yaşatmak istediği hayattan payımı alıyordum. Ben hala ikiyüzlülükleriyle uğraştığım; ama yüzsüzlüklerinin sayılamayacak kadar arttığı insanlardan nefret ediyordum. Hangi insandan nefret ettiğim önemli değildi, önemli olan nefret etmekte, hem de kendimi tanıyamayacak kadar nefret. İnsanları sevmiyor onlardan hep kaçıyordum. Hayatım boyunca hep birşeylerin sonuçlarıyla uğraşırken gerçek nedenler hakkında hiç kafa yormadığımı anladım. Evet gerçekten de bir şeyler ters gidiyordu; hep mutsuzdum, hep kendimden insanlardan kaçıyordum, hep bocalıyordum, kendime yabancılaşıyordum. Ama neden? İşte bu sonuçlarla uğraşırken sorulması gereken asıl sorudan kaçmışım yıllar-

ca. Bunu belki de bilinçsizce yapıyordum. Ve şimdi nedenleri gördükçe artık yaşamın güzelleşmesinin, insanlığın varolmasının benim sorumluluğum olduğunun ve mücadele etmem gerektiğinin farkındayım. Ne kadar yok sayılmaya çalışılsak da bu yaşamda biz de varız. Ve yaratılan bunca değeri, bunca emeği yok etmenize seyirciydik ama artık değiliz. Nasıl ki siz parasal, sömürsel anlamda geliyorsanız bizi de sizi yok edecek bir güç olarak geliştiriyorsunuz. Çürümeye doğru yol alan adımlarınız nasıl sıklaşıyorsa, devrimin ayak sesleri de sizi ezecek kadar sıklaşıyor. Kim bilir belki farkındasınız veya değilsiniz ama insanlık adına, ölmeyi gülererek karşılayanları yaratıyorsunuz. Ve ben artık etrafımda yaşayanlara her gün şiddetlenerek artan katliamlarınıza, insanlığı, doğayı kısacası yaşanası ne varsa yok edişinize at gözlüğüyle bakmıyorum. Peki bu o kadar kolay mı oldu? Kesinlikle hayır. Bu noktaya gelinceye kadar en büyük savaşı kendime karşı verdim, bana yaşattığımız hayatta çok bedeller ödedim bugüne kadar, ancak kendimle savaşımında galip geldiğime inanıyorum. Ve bundan sonra ödeyeceğim bedeller mücadele etme isteğim ve bilincimi geriletmeyecek. Aksine siz yaşamın her alanına kokuşmuş kirlerinizi yaydıkça bu mücadele büyüyerek devam edecektir. Artık bir şeylerin sonuçlarıyla değil nedenleriyle savaşmayı Leninistlerden öğrendim. Bu, bu sistem içerisinde öğrendiğim ilk doğrudu. Bundan sonra hayatıma doğrularla devam edip yalan olan herşeyle amansız mücadeleye doğru emin adımlarla yol alıyorum. Nice güzel insan, nice güzel yaşam gülererek ölümsüzleştiyse mücadele uğruna, hepimiz kendimize karşı doğru olmalıyız. Mücadelelerini mücadelemez, yaşamlarını pratiğimiz ve devrimi hedefimiz olarak önümüze koymalıyız. Gelecek güzel günler hepimizin kapısını çalmaya başlıyor yavaş yavaş. Kapıyı ardına kadar açıp güzel günleri sahiplenmek veya kapıya hiç yaklaşmayıp kendi sonumuzu izlemek bizim elimizde. Haydi hep birlikte kapımızı çalan güzel günlere tüm yüreğimizi açalım. Çünkü insanlığın kurtuluşundan sorumluyuz ve yaşayanlara kayıtsız kalamayız, kalmamalıyız!

Akdeniz'den Bir Leninist

Sevgili Mücadele Birliği Dergisi Okurları
Ben 26 yaşında Almanya'nın küçük bir kasabasında yaşayan ve büyük bir hazır beton fabrikasında çalışan bir işçiyim. Yaklaşık 5 yıl önce fabrika bütün işçilerini çıkarıp Polonya'dan taşeron firma işçilerini getirdi. Ben de bu dönemler uzmanlık okumak için işten ayrılmıştım. İki hafta önce yine aynı fabrikada çalışmaya başladığımda Polonyalı taşeron firma işçilerinin işler acısı halini gördüm.

Bizler işten ayrıldıktan sonra bir firma gelmiş, yaklaşık 5 sene çalışmış ve başka bir firmadan daha iyi fiyat aldıkları için ayrılmışlar. Onlardan sonra gelen firma, işi alabilmek için çok daha ucuz fiyat vermiş ve işi almış. Fabrikadaki işçiler sabah 05.30'da başlayıp akşam saat 18.00- 19.00-20.00'ye kadar çalışıyorlar. Bu, yaklaşık olarak ayda 300 ile 350 saat arası ediyor ve aldıkları para, en fazla 1250 euro, yani Almanya'daki asgari ücretin çok çok altında çalışıyorlar. Kendilerine yapılan muamele çok acı ama gerçek; hayvanlara yapılmıyor ve bu du-

rum işler acısı. Yatakhaneleri de berbat bir halde, normal bir insanın yatamayacağı bir durumda ve sağlıklarını büyük derecede tehdit ediyor.

Evet bu insanların belki de başka çareleri yoktur ve bu işi, bu şartlar altında yapmak zorundalar. İşçinin birisi kalıptan düşüp ayağı parçalanmasına rağmen, aksaya aksaya çalışıyordu. Sosyalist sistem dağıldığı zamanlar sevinen bu insanlar, şimdi kapitalizmin bataklığında neredeyse boğulmak üzereler. Ve kim bilir, belki de “şu sosyalizm tekrar ne zaman gelip bizi kurtaracak” diye dua ediyorlardır. Avrupa'nın göbeğinde, kapitalizmin anavatanı olan Almanya'da yaşanan bu işler acısı durum, Avrupa'daki işçi sınıfının ne şartlar altında geçimlerini sağlamak adına çalıştıklarını çıplak gözlerle gösteriyor.

Ben inanıyorum ki, Avrupalı işçi sınıfı çok yakında içinde olduğu uykudan uyanıp, kapitalizmi kendi bataklığında kurutacak ve o ideolojiyi tekrar Avrupa halklarına armağan edecektir.

Almanya'dan Bir Mücadele Birliği Okuru

FAŞİST KAMPLARDA KOMÜNİST OLMAK

Andre Roustan

Bundan 38 sene önce, Fransız Komünist Partisi Hitler'le işbirliğine hazırlanan burjuvazi tarafından yasaklanmıştı. Parti illegale geçiyordu, binlerce militan tutuklanıyor, Fransa'daki kamplarda hapsediliyorlardı.

Parti için mücadeleyi sürdürmek, yoldaşların ideolojik düzeylerini yükseltmek, gardiyanların baskıları karşısında morali korumak için hapisaneler ve kamplarda, 3'lü gruplar halinde (üçgenler ilkesine göre) hızla kendisini yeniden örgütlemek zorunluluk haline gelmişti. Ve parti derhal mücadele kaçkınlıklarını karşı mücadeleye girişti.

Baskılar kampa gelir gelmez başlıyordu. Orada baskı çok büyüktü; gardiyanlar bize Petain'e sadakat deklarasyonu imzalatmayı deniyorlardı.

Amaçları militanların komünist bilincini kırmak, fiziksel ve moral baskılara dayanıksız olanları tanımaktı; bunları diğerlerini de moralize etmek için kullanabileceklerdi. Bazıları Parti üyesi oldukları halde imzalamadılar.

Durum farkedilir edilmez imzalamamak gerektiğini emreden bir direktif dolaştırılmaya başladı. Ancak bunun önemini açıklamak için oldukça uzun zaman gerekti. Şöyle düşünenler vardı: "Bir imza nedir ki? Bir imza atmakla komünist olmaktan çıkmaz insan."

Demek ki ilkesel temelde bizzat imza atma fikriyle mücadele etmek gerekiyordu: gardiyanlara karşı bir komünist her an Parti bayrağını yüksek tutmalıydı. İmza atmanın sonuçlarını göstermek gerekiyordu; düşmanın bunu kitleler önünde nasıl sömüreceğini göstermek gerekiyordu.

Yoldaşların büyük çoğunluğu Parti bayrağını yukarıda tutmayı başardılar. Tam da bu yüzden bizi diz çöktüremeyen işbirlikçi hükümetin polisi bizim 42'mizi SS'e teslim etmek zorunda kaldı.

Siyasi tutsakların Almanya'ya götürülmesi Parti için yeni ve daha örnek mücadeleler gerçekleştirme için bir fırsattı sadece. Vagonlarla hayvanlar gibi taşındık. Daha o andan itibaren Parti yeniden örgütlendi. Aynı anda hem korkuya, hem de kendilerini şu türden düşüncelere kaptıranlara karşı mücadele etmek gerekiyordu: "Almanya'da başka bir yerde olacağımızdan daha mutsuz olmayacağız ya!"

Parti'nin görevi çocukları kamplara ulaştıkları andan itibaren hazırlamak, her türlü

teslimiyetin önüne geçmek için onları güçlendirmektir: Faşizmin karargahlarına gidiliyordu, direnmeye hazırlanması gerekiyordu insanın kendisini.

Buchenwald'da şimdiden, nazizmin iktidara gelişinden itibaren hapsedilmiş olan onbinlerce Alman Komünisti bulunuyordu, imhaya karşı büyük azimle verilen bir mücadele içindeydiler.

Naziler, tutsaklara kampta bazı idari görevleri yüklemek, böylelikle de kampın idare kadrosunda Alman komünistlerinin yer almasına göz yummak durumundaydı. Alman Partisinin örgütlenmesi sürgünümüz sırasında Nazilerin bizi imha girişimlerine karşı direnmek için bize kesin bir yardım sağladı.

Naziler, tutsaklara kampta bazı idari görevleri yüklemek, böylelikle de kampın idare kadrosunda Alman komünistlerinin yer almasına göz yummak durumundaydı. Alman Partisinin örgütlenmesi sürgünümüz sırasında Nazilerin bizi imha girişimlerine karşı direnmek için bize kesin bir yardım sağladı.

Alman, Çek, Rus, Fransız komünistleri, omuz omuzaydılar. (...) Ancak ben kampa vardığımda 100.000 mahkumun bulunduğu bu kampta Parti şimdiden sağlam biçimde bütün barakalarda yerleşmiş ve mücadeleyi derinleştirmiş bulunuyordu. Her Komünist Parti'nin kamp yönetimi düzeyinde diğerleriyle bağlantılı kendi öz örgütü vardı.

Ve gözümüzün önünde Kızıl Ordu askerlerinin örnek tutumunu bulunduruyorduk, örneğin onlar, çorbayı birilerini kendilerine getirmesini beklemeden uygun adım olarak ve devrimci marşlar söyleyerek gidip kendileri almaya çalışıyorlardı, ve bundan SS bile etkileniyor ve saldırmaya cesaret edemiyorlardı.

(...) Aslında, tutuklu olsalar bile komünistler militan olarak, etkin savaşçılar olarak çalışmayı sürdürmeliydiler. V1'lerin ya da stoklanacak silahların yapımında görev alan yoldaşlara kesin sabotaj emirleri verilmişti. Yakalanmaları durumunda sistematik olarak imha edilme riskine rağmen, yoldaşların gösterdikleri olağanüstü disiplinin altını çizmek gerekir: sabotaj asla kesintiye uğramadan sürdü.

Ayrıca bir de Partinin bir bombardıman sırasında ele geçirdiği bir verici istasyonu aracılığıyla Kızıl Orduyla kurulan bağlantı sayesinde politik ve askeri durumu ortaya koyan elle yazılmış günlük ajitasyon sayfalarının dağıtılması vardı. Sayfalar bütün komünist üçlü gruplara dağıtılıyordu, sonra sözlü olarak bütün kampa yayılıyordu. Aramalara karşı mücadeleye başarıyla yürütüldü: SS kağıtlarımızı bir kere bile ele geçiremedi.

Komünist olmayanlar kısa sürede yalnızca komünistlerin onlara destek olan birşeye

sahip olduklarını kavriyorlardı: bu da onların halkın Parti'nin yönetiminde silahlı mücadelesinin engellenemez zaferine olan sarsılmaz inançlarıydı.

Parti'nin bütün etkinliğini ayaklanmanın hazırlanması yönlendiriyordu. Emir kampların kendi imkanlarıyla kendi kurtuluşlarına yardım etmeleriydi. Bu amaçla varlığından yalnızca komünistlerin haberdar olduğu bir Uluslararası Bağlantı Komitesi oluşturuldu.

Ayaklanma gerçekten de Komünist Partiler tarafından en büyük gizlilik içinde hazırlandı ve yönetildi. 44'teki Buchenwald'ın Amerikalılarca iki saat süren ve 11.000 ölüyle sonuçlanan muazzam çaplı bombalanması sırasında komünistlere ölü ve yaralıları toplamak üzere gönüllü çıkmaları konusunda emrini veren işte bu hazırlık komitesiydi.

Bu sayede yoldaşlar SS'lerin üzerinden binden fazla silahı ele geçirebildiler. Bu silahlar geceleyin barakaların altına yapılan (bir deste silah için) 30'a 40 cm'lik deliklere yerleştirildi.

Burada da yine örgütlenme, disiplin o düzeydeydi ki SS'in bu zulaları ruhu bile duymadı. Bir ayaklanma planı vardı. Tümenler biçimde örgütlenmiştik. Her tümen ne yapacağını ve nereye gideceğini biliyordu. Ayaklanmadan önceki akşam, Kızıl Ordu 11 km uzaklıktaydı, Buchenwald'dan görülebiliyordu.

Paniğe kapılan SS'ler bütün kamptakileri imha edecekti. Ayaklanma akşam başlatıldı. Sabaha, Amerikan ordusu ve Kızıl Ordu'nun beraber gelişine kadar, kamp kurtarılmıştı, binlerce sürgünün hayatı kurtarılmıştı.

Böylece, Parti sayesinde, en ağır kötü baskı koşullarında bile komünistler savaşımın zaferinden bir an şüpheye düşmediler, bilakis bu zaferi hazırladılar ve onun kazanılmasına yardımcı oldular.

Not: Bu yazı, www.stalinarsivi.com adresinden alınmıştır

YAPACAK ÇOK İŞİMİZ VAR

Türkiye Cumhuriyeti kurulduğunda bağımlı bir ülkedydi, bu gün de bağımlı bir ülkedir ancak artık kendisi tekelleri kapitalizm düzeyine ulaşmış, emperyalizmle iş birliği halinde olan bir ülkedir. Cumhuriyet'in ilk kurulduğu yıllarda devlet üretim alanında istikrar gördüğü iş sahiplerini desteklemiş, çok cüzi miktarlarda faiz oranı uygulayarak ya da faizsiz kredi olanakları sağlayarak kendi eliyle bir burjuvazi yaratmak için kolları sıvamıştı. Ve başarılı da olmuştu. Bu gün milyonlarca işçinin artı değerinden yani ödenmemiş emeğinden kar elde eden kapitalistler cumhuriyetin ilk şirketleri, 1950 sonrasında ise tekelleridir. Tekeller devlet mekanizmasının vazgeçilmez bir parçasıdır. Zaten devleti devlet yapan da askeri, ekonomik ve siyasal gücü değil midir. Bu gün Türkiye ile ilgili alınacak en hayati kararlarda bile Türkiye Sanayici ve İş Adamları Derneği (TÜSİAD)'ın onayı olmadan karar verilemiyor. Diğer karar mekanizmaları ise bilindiği üzere ordu ve parlamentodur.

Yaşadığımız dönem itibarıyla parlamento kendi iç çatışmalarından ötürü tıkanmış, göstermelik bir vekiller(!) konutu olmaktan öteye geçemiyor. Şu meclise, şu sözde bizi yönetme-

ye çalışan milletvekillerine bir bakın hele. Konuşmayı bilmeyen, karşılığında para aldığı işi bile ciddiye almayan, oturduğu yerde uyuklayan, aslında zeka olarak da seviye olarak da bir çoğumuzdan çok daha geri olan memur olmaktan öteye gidemeyenler topluluğu! Ve bu memurların hiç birisinin işçilerin, emekçilerin ve Kürt halkının çıkarlarılarıyla ilgisi yok. Burada şunu unutmamak gerekiyor. Bu memurlar emekçiler için çalışan memurlar değil, kapitalistler yani patronlar için çalışan sadık memurlardır. Onlar bir sınıfın insanları. Kapitalist sınıfın... Ve onlar kendi sınıf çıkarları doğrultusunda hareket ediyorlar. Yani onlar üstlerine düşeni yapıyorlar. Onların bizim yani işçi sınıfının çıkarlarılarıyla bir ilgisi yok. Ama onların milyonlarca insanın işsiz kalmasıyla, çalışanların her an kapı önüne konma endişesini yaşamasıyla, her yıl üniversite kapılarında bekleyen ve sonunda işsizler ordusuna katılan milyonlarca öğrenciyle yakından ilgisi var. Yani başımızda Kürt halkının katledilmesiyle, imha edilmesiyle de çok yakından ilgisi var. Vurgunlarla, uyuşturucu pazarıyla, yolsuzluklarla, sivil insanları yokeden bombalarla çok yakından ilgisi var. Ve gerisini siz düşünün. Aklımıza gelebilecek her şey. Hani diyorlardı ya "Daha yapacak çok işimiz var" diye. İşte yapılacak işleri bunlar. Aslında tüm bunları bizi yani işçi sınıfını ve emekçi halkları çok ciddiye aldıkları, kendileri karşısında bir tehlike gördükleri için yapıyorlar. Çünkü ne kadar korkuturlarsa, sindirirlerse, hayattan bıktırırlarsa, aç bırakırlarsa o kadar az tehlike olabileceğini düşünüyorlar. Ama yanlırlar. Dönem dönem halkın örgütlü gücünde

bir geri düşüş yaşanabilir. 1980 askeri darbesi milyonlarca işçinin örgütlülüğünü dağıtmış, bir milyondan fazla insanı fişlemiş, yüzbinlerce işçiyi, emekçiyi, devrimciyi işkencelerden geçirmiş, sınıf hareketinin önderlerini idam etmişti. Fakat artık bu süreç geçiyor, toparlamıyoruz, toparlanmalıyız. Onların bizi ciddiye aldığı kadar biz kendimizi ciddiye almalıyız.

Bizim de yapılacak çok işimiz var. Hemde onların yapacağından daha çok. Yıllardır dağıtmaya çalıştıkları örgütlülüğümüzü en sağlam biçimde kuracağız. Mahallelerde mahalle komiteleriyle, fabrikalarda, atölyelerde işçi komiteleriyle, okullarda öğrenci komiteleriyle, sokakta gençlik komiteleriyle her yerde örgütleneceğiz. Sınırsız, sınıfsız ve sömürsüz bir dünya için, nihayi kurtuluşumuz için örgütleneceğiz, örgütlenmek zorundayız. Biz örgütlüyssek her şeyiz. Devrim uzak değil, devrim biziz. Biz işçiler, biz öğrenciler, biz işsizler, biz kadınlar biziz devrim. Biz inanırsak, örgütlenirsek devrim olur yoksa kan, zulüm, açlık, ölüm... Bu bizim durumumuzdaki tüm ülkeler için gerçek olan tek şey. Aslında işimiz çok kolay. Kapitalizm son çırpınılarını yaşıyor. Ömrü çok uzun değil. Her şey bizim birlikte hareket etmemize bakıyor. Unutmayalım herkes yapabileceği her şeyi yaparsa biz muazzam bir güç oluruz.

Biz kendi iktidarımızı kurabilecek güçteyiz. Kendi geleceğimizi, çıkarlarımız için Halk İktidarını kuralım. Unutmayalım; bu günün örgütlenme araçları yarının yönetim araçları olacaktır. Bu günden çok geç olmadan örgütlenelim, yarın biz kendimizi yönetelim. □

TOPLU GÖRÜŞME ÖNCESİ EĞİTİM-SEN EYLEMİ

Bu yıl 6. 'sı yapılan ve yaklaşık 2,5 milyon emekçiyi ilgilendiren, hükümet ile sendika yetkililerinin bir araya gelerek, yaptıkları hiçbir anlam ve önemi olmayan, emekçileri oyalamaktan öteye gitmeyen "Toplu Görüşmeler" 15 Ağustos itibarıyla başladı.

Hatırlanacağı üzere, 2002 yılında ilk kez memur sendikaları muhatap alınarak, "Toplu Sözleşme" değil fakat "Toplu Görüşme" ler yapılması kararlaştırılmıştı. Çalışanlara Grevli Toplu Sözleşmenin bir hak olarak sunulduğu Uluslararası İLO sözleşmelerine imza atan fakat pratikte buna uymayan T.C. devletin hükümetleri, kendi yandaş sendikalarını da yanına alarak, KESK dışındaki diğer sendikaların, "4688 sayılı yasa çıksın!" diye ısrar etmeleri sonucunda, KESK'in "bu bir aldatmacadır" vurgusuna rağmen, "Toplu Görüşme"ler sistemin istediği sonuçlarla 6 yıldır devam etmektedir.

6 yıldır olduğu gibi, bu yılda KESK, her toplu görüşme sürecinde alanlara çıkarak, bu süreçte etkili olabilmek adına eylem hazırlığına başladı. Eskişehir'de 24 Ağustos Cuma günü saat 18:30 da Kızılay İş Merkezinin önünden başlayan ve Hamamyolu Yapı Kredi Bankasının önünde basın açıklamasıyla sonlandırılan bir yürüyüş gerçekleşti.

Yürüyüş başlangıcından itibaren, "Sadaka Değil Toplu Sözleşme", "Direne, Direne Kazanacağız", "İnsanca Yaşamak İstiyoruz", "Görüşme Değil Toplu Sözleşme" ve "Hak Verilmez Alınır. Zafer Sokakta Kazanılır" sloganları atıldı. KESK adına Kültür Sanat Sen Genel Başkanı Kemal Sevgisunar'ın okuduğu basın açıklamasında; toplu görüşmelerin 10. gününe gelindiğinde, Kamu Emekçilerin, maddi ve sosyal haklarının elinden alındığından dem vurarak, 4688 sayılı yasa ile Emekçileri oyalamaktan öteye gitmeyen, "Toplu Görüşmeler" sisteminin iflas ettiğini belirterek, sokakta

kurulan sendikanın gene sokaklarda hak arayışına devam edeceğini, 27 Ağustosta İstanbul'da başlayıp, 29 Ağustos'ta Ankara'da sona erecek olan, yürüyüş eylemine çağrı yapılarak basın açıklaması sloganlarla sona erdi.

Sokakta kurulan KESK'in kazanımlarını, reformlar düzeyinde de olsa, ancak ve ancak savaşılar elde ettiği, tarihsel süreç içinde ispatlanmıştır. Bugünkü görüşmelerde, artık sadece var olan hakları korumaya çalışmak, sendikalizmin geldiği durumu çok iyi açıklamaktadır. İşini bırakan, şansının ise, amortiden öteye gitmediği sendikaların, reformlar bazında da olsa kazanım elde etmesi için, işçi sınıfı ile beraber alanlarda savaşılar, kendi iktidarını kurmayı amaç edinerek, mücadele birliğini yükseltmesi gerekmektedir. Bu tarihsel olarak defalarca ispatlanmıştır. Durum böyle iken, bilimsellik ışığında yapılması gereken tam da budur.

SAVAŞA SAVAŞA KAZANACAĞIZ!

ESKİŞEHİR MÜCADELE BİRLİĞİ

SARIGAZI HALK FESTİVALİ

Tüm hazırlıklarımızı bitirmiştik bir gün öncesinden. Akşam nasıl uyuyacağımızı düşünüyorduk bir yoldaşla, çünkü heyecanımız ne kadar yorgun olsak da uyumamıza engel olacaktı. Yeni yerimize taşınmamızla birlikte, ar-dından böyle bir festivalde örgütleyici olarak yer almak -yeterli olmasa da az zamanda çok işler başardığımızın göstergesiydi. Her şey planlandı. Kim ne yapacak her şey belliydi.

Sabah oldu. Erken kalktık derneğimize gittik yoldaşlarla kahvaltı yaptık. Zaman geldi. Bir tanıdığımızın arabasıyla pankartlarımızı, stand malzemelerimizi, masalarımızı, semaverimizi alana götürdük. Uzun uzun demir çubuklar yaptırılmıştık pankartlarımızı en yükseğe asmak, herkese ulaşabilmek için. Pankartlarımızı bağladığımız demirleri standımızın arkasına çaktık. Masalarımızı yavaş yavaş yerleştirdik. Saat 15:00'a geliyordu. Bizim de bir panelistimizin yer aldığı ulusal sorunla ilgili bir panel olacaktı ama bazı aksaklıklardan dolayı panel Pazar gününe ertelendi ve Festival, açılış konuşmasıyla saat 18:30 gibi başladı. Bizler düzenimizle halkın ilgisini üzerimize toplamayı başardık. Topluca 18. yıl bildirilerimizi dağıttık. Standlarımızda çok sıcak sohbetler geliştirdik. Yeni yeni insanlarla tanıştık. Denize Ezgi'nin çıkmasına az bir zaman kalmıştı. Bizler de yine topluca dergi dağıtımını yapma ve Denize Ezgi sahne aldığı anda sahnenin en önünde dergilerimizi en yükseğe kaldırarak onlara destek olma kararı almıştık. Önce dergilerimizi dağıttık. Bu esnada sık sık "18. Yılında Leninist Saflara", "Deniz Yusuf İnan Savaşa

Devam", "Denizlerin Yolunda Leninist Saflara" sloganları atıldı.

İşte beklenen an; Denize Ezgi sahnede. Bizler de hemen sahnenin en önünde yerimizi almıştık. Türkülemizi hep bir ağızdan okuduk. Aysunumuz, Si-belimize, ölümsüzleşen tüm yoldaşlarımıza ve cezaevindeki yoldaşlarımıza selam yolladık hep birlikte. Denize Ezgi'den sonra Erdal Güney, Sarıgazi halkıyla buluştu. Ardından etkinlik sona erdi. Bizler de ertesi günü planladık ve standımızda kalmak için nöbetçi yoldaşları ayarladık. Herkes standda kalmaya gönüllüydü. Ben de nöbetçilerden biriydim. Gece semaverimizde çayımızı demledik ve türkülerimizi söyledik. Festivalin coşkusu, gece boyunca da bizi yalnız bırakmadı.

Hep birlikte söylediğimiz türkülerimiz ve uzun sohbetlerimizin ardından sabahı getirmiştik, artık dinlenme zamanı. Yeni gün kendini çoktan bize göstermişti. Güne daha enerji dolu girmemiz gerekiyordu. Saat 17:00'da panel olacaktı. Öncesinde standlarımızda çalışmalarımızı sürdürüyorduk ve saat 17:00'ı gösterdiğinde hepimiz Nazım Hikmet Parkı'nda Zindanlar sorunu ile ilgili panelde yerimizi aldık. Panelde konuşmacılar Mücadele Birliği adına Vefa Serdar, Av. Behiç Aşçı ve TUYAB'dan bir temsilciydi. Panelde ilk konuşma yapan Av. Behiç Aşçı konuşmasına, kendisinin bir avukat olduğunu, ama herşeyden önce bir devrimci olduğunu söyleyerek başladı; bugüne kadar tecritle mücadele sonucu artık insanlarda "tecrit bir insanlık suçudur ve mücadele edilmesi gerekir" bilincinin oluştuğunu belirterek, şu anda F tiplerinin İs-

rail ve Guantanamo hapishanelerinden daha kötü olduğunu söyledi. Daha sonra F tipi zindanlardaki tecridi anlatan Aşçı, kendisi Ölüm Orucundayken bir müvekkilinin tutuklandığını ve iki ay tek kişilik hücrede kaldığını, daha sonra müvekkilinin psikolojisinin bozulduğunu ve Bakırköy Ruh ve Sinir Hastalıkları Hastanesinde tedavi gördüğünü, o süre zarfında tahliye edildiğini ifade ederek “müvekkilim tahliye olduktan sonra, birkaç ayda dışarıda sağlığına kavuştu. Demek ki sorun tecritte, F tipi hapishanelerinde” dedi. Tecridin bütünlüklü bir politika olduğunu söyleyen Aşçı, tutsaklara keyfi olarak kitap, dergi verilmediğini, aile, mektup ve görüş yasakları vb.’nin o bütünlüklü politikanın bir parçası olduğunu, vurgulayarak, “Türkiye’de 12 tane F tipi cezaevi var bunlardan sadece 3 tanesinde yayınlanan genelge uygulanıyor” dedi. Aşçı son olarak şunları söyledi; “Ölüm Orucundayken örneğin şunu öğrendim. Ölüm korkusu yenilebilir mi, yenilemez mi? Korksak da korkmasak da öleceğiz, ölüm korkusuyla bir şeyler yapmamak ve geri durmak kabul edilemez.”

Aşçıdan hemen sonra söz alan Vefa Serdar, konuşmasına İrlanda’da Ölüm Orucu eyleminde ölümsüzleşen Bobby Sands’in Tarlakuşu öyküsünü anlatarak başladı ve “Ölüm Orucu eyleminde ölümsüzleşen 122 yoldaşımız ve siper yoldaşımıza, tarlakuşlarına selam olsun” dedi. Tecrit sistemi nedir? Sorusuyla başladı. Devrimci tutsakların F tiplerinde götürülerek duygularının, düşüncelerinin yok edilmesi amaçlandığını belirten Serdar; “Bizler operasyondan sonra ilk defa F tipine götürüldüğümde başka bir hücreye akşam üzeri bir arkadaş getirilmişti. Akşam yemeği verildi arkadaşına ekmeği verilmedi. Gardiyanlar ekmeği vermediler. Ben de mazgala vurarak gardiyanları çağırdım ve dedim ki ‘ben de fazla ekmeği var bunu arkadaşına yollamak istiyorum’. Bana, ‘ekmeği sabah alacaksınız, kural bu. Başka zaman ekmeği verilmiyor. İşte F tipi sistemi bu’” dedi. Serdar, zindanlarda

6 yıl boyunca süren Ölüm Orucu eyleminin tarihin en büyük eylemlerinden biri olduğunu ve Ölüm Orucunun halkların yüreğinde ve bilincinde kazanılan bir zafer olduğunu vurgulayarak, dünyada en son tutsak özgür olmadığı sürece, hiç birimizin özgür olamayacağını kaydetti.

Ardından TUYAB adına Emriye Demirkır konuşma yaptı. F Tiplerini AB ve ABD patentli olduğunu belirterek “bilimsel araştırmalara göre bir tutsağın en az 10-15 kişiyle birlikte kalması gerekir. Bugün F tiplerinde hücreler 1 ve 3 kişilik” dedi. F tipi hapishanelerin kalkmadığı sürece tecridin sona ermeyeceğini vurgulayarak, F tiplerinde yaşanan hak ihlallerini, tutsakların ve tutsak yakınlarının sıkıntılarını örneklerle açıkladı.

Konuşmacıların hemen ardından soru cevap bölümüne geçildi. Soru cevap bölümünden sonra Ayışığı Ekin Sanat Derneğinin hazırladığı tiyatro gösterimi yapıldı. Halen F tipi zindanda tutsak olan ve Ölüm Orucunda hafızasını kaybeden Ergül Çiçekler’in 19 Aralık katliamını anlatan “4 Ateşten Gün 4 Ölümünden Gece” adlı şiiri oyunlaştırılarak sunuldu. Gösterim büyük bir ilgi ile izlenirdi. Gösterimin bir parçası olan orak ve çekicinin havaya kaldırılması sırasında uzun süre alkış tufanı koptu.

Ardından konser başladı. Her çıkan müzik gurubuyla insanların coşkusu daha bir artıyordu. Devrimci Şair Ruhan Mavruk’un okuduğu şiir ve “Yaşamın Gelecek” haykırışı, Sarıgazi’nin yoksul sokaklarına dek ulaştı. Konser, atılan havai fişekler ve sloganlarla son buldu. Yine konser alanında Mücadele Birliği olarak yoğun bir şekilde bildiri ve dergi dağıtımlarımızla, sloganlarımızla Sarıgazi’nin işçi ve emekçi halklarının yüreğine ve bilincine seslendik. Festivalde coşkulu geçen bir günü daha geride bırakıyorduk.

Sarıgazi’den Leninistler